

Yaşarken /Yazarken

2000

Reha Ülkü

YAŞARKEN / YAZARKEN 2000

Günce

Reha Ülkü

Yazarın kitapları

Sinema ve Kuram, Orient yayınları, Aralık 2004

NEK, bilim-sanat-düşün-deneme, Çapraz Kitaplar, Nisan 2005

Gelecekbilim ve Kuram, siyasal / kültürolojik - deneme / eleştiri, Ağustos 2005

Ateştopu, fotoğraf eleştirileri, Alter Yayıncılık, Eylül 2011

İÇİNDEKİLER

İçindekiler

Önsöz

1. 01.01.00
2. 07.01.00 Ölüm Yolu
3. 25.01.00
4. 30.01.00
5. 10.02.00
6. 11.02.00
7. 14.02.00
8. 09.03.00
9. 05.04.00
10. 09.04.00
11. 11.04.00
12. 12.04.00
13. 18.04.00
14. 26.04.00
15. 28.04.00
16. 19.05.00
17. 22.05.00
18. 24.05.00
19. 08.06.00
20. 25.06.00
21. 01.07.00
22. 07.07.00
23. 15.07.00
24. 19.07.00
25. 21.07.00
26. 22.07.00
27. 24.07.00
28. 26.07.00
29. 22.08.00
30. 23.08.00
31. 29.08.00
32. 01.09.00
33. 04.09.00
34. 05.09.00
35. 05.10.00
36. 13.10.00
37. 14.10.00
38. 17.10.00
39. 18.10.00

40.	24.10.00	
41.	30.10.00	
42.	07.11.00	
43.	08.11.00	
44.	09.11.00	
45.	12.11.00	
46.	13.11.00	
47.	15.11.00	
48.	20.11.00	
49.	21.11.00	
50.	23.11.00	
51.	24.11.00	
52.	25.11.00	
53.	26.11.00	
54.	27.11.00	
55.	28.11.00	
56.	30.11.00	
57.	04.12.00	
58.	05.12.00	
59.	06.12.00	
60.	07.12.00	Cinsel özgürlükler
61.	08.12.00	Gündelik yaşamın kültürolojisi
62.	08.12.00	Acı ve ötesi : 1
63.	09.12.00	Acı ve ötesi : 2
64.	13.12.00	
65.	15.12.00	
66.	17.12.00	Bütünleşme
67.	20.12.00	
68.	23.12.00	
69.	25.12.00	Giderken...
70.	26.12.00	
71.	27.12.00	Türkiye'nin 2000 Siyasal Panoraması
72.	28.12.00	Bir İnsan Yaratmak + Yeni
73.	29.12.00	Yalnızlık
74.	30.12.00	
75.	31.12.00	

Sonsöz

ÖNSÖZ

Bu yıl bir tuhaf oldu. Kırk yılım bitti. Bir onyıl, bir yüzyıl ve bir binyıl da aynı zamanda bitti. Soğuk Savaş'ın bitişi bitti. Yeni dönem başladı. 1. Sanayileşme'nin son, 2. Sanayileşme'nin ilk 50 yılı bitti (ikisi eşlenik ve içiçeydi).

Bu yıl askerlik yaptım. Mart 1999 – Mart 2000 arasında 4 ağır hastalık yaşadım. Haziran 1999 - Haziran 2000 arasında 4'ü tatil için ve 2'si ilk kez uçakla olmak üzere, 10 yolculuk (sırasıyla gidiş-geliş olmak üzere menziller: İzmir, Alanya, Sivrihisar, Çanakkale, Alanya) yaptım.

Yurtdışı olanağını devreye soktum. 6 kitap postaladım. Sıfırdan 1.000 kitaplık kütüphane kurdum. İçkiye epeyi ara verdim. Bilgisayara ve internete alıştım. İlk kez parayla yazı yazdırdım.

Sonuç?:

Bir yazarın tarihçeye uyan biyografisi oluşmuş oldu. Şimdiye dek dıştan yalıtık idiysem de, artık değilim. İstesem de tersini olamıyacağımı düşündüğüm için duruma uydum. 35'imde kendi kendime sormuştum: Yaşayacak mısın? “Şimdi olmazsa artık hiç olmaz, öyleyse yaşayacağım” gibi açıkseçik bir yanıt gelmişti. Dış-iç geçişimi ve buna adaptasyon süreci 5 yıl sürdü.

Metinlerim siyasileşti. Sürgün, mezar, hapis veya tımarhane şikkını hesaba katmaya başladım. Kışlayı yaşayıp atlattıktan sonra vız gelir (bedellilerden ölen oldu ve ben oraya hasta gidip hasta döndüm).

Ne kaldı geriye?: 100'den 200'e çıkarılan proje sayısı. Yılda 5'ten 10'a fırlayabilen sonul ürün sayısı. Çocuk yok, sevgi yok, bir noktadan sonra cinsellik de yok. Az içki var.

Yaşlılığı temasta yaşayacağım ve yazacağım.

Hoş geldin yeni bir-on-yüz-bin yıl...

Lütfen 40 yıl daha ve artı belki 1 kafa nakli...

Notlar

1. Hacim düzenlemesi için, yılın tüm metinlerini ekledim. Başta, yalnızca bilgisayarla yazılanlar vardı.
2. Günce okumak üzerine de bir metin eklemeliyim.
3. TC'nin durumunu çok kısa olarak açıklamalıyım.
4. Eksik olanları (seks gibi), 2001 günce programına adım adım sokmalıyım.
5. Günce de, makale gibi yazılabiliyor. Makalenin güzelyazın olabilmesi gibi, günce de ciddi yazın olabiliyor.

6. Rüya, güncenin bir alttürü.

7. Yayınlanmamış biçimiyle, Türkçe'nin en çok günce ve mektup yazmış yazarıyım galiba... (1981-2000 arasındaki 20 yılda, 3.500 sayfa mektup, 3.500 sayfa günce gibi.) Eh, işin yalnızca / henüz yarıyolunda (belki ondan da azında) olduğumun da hesaba katılması gerek.

01.01.00, 08:00, Ev.

Sıradan bir cumartesi sabahı. Herkes, dün gecenin mahmurluğunda uyuyor.

Çok yıldır yılbaşılarım yavan geçiyor, yaşgünlerim de öyle...

Artık kırk yaşındayım. Günlerin geçişi tersinmez etkili.

Nekahattayım.

Ayın on beşinde bir aylığına askere gideceğim. Sonra bir çizgi çekip, yaşama sıfırdan başlayacağım. Eğer olursa tabii...

Bıkkınım ve sikkınım.

07.01.00, 20:45, Ev.

Ölüm Yolu : 1 :

Ölümü düşününce parçalanıp yok oluyorsun.

Peki, (ikiye) bölünüp bir bölümün aczdeyken, bir bölümün ötelenemez mi?

Hala, henüz, ne yazık ki hayır...

Kilitleniyorum. Oysa, libidom bunu alt edecek denli güçlü...

•

Az zaman kaldı... Yarıyoldan çok daha az zaman... Kafa nakli yalnızca bir ütopya... Çaresizim.

Ölüme doğru frensiz yol alıyorum... Zaman tersindirilmiyor ki...

Herkes gibi ben de öleceğim... Belki birşeyler yazmışabileceğim...

Midem bulanıyor...

Berbat...

Ağlamak bile rahatlatmıyor...

25.01.00, Çanakkale.

Beyin on günlüğüne gitti ve geri döndü. Ölüm her zamanki yerindeydi.

30.01.00, 15:00, Çanakkale.

Ölü bir ayın yarıyolu. Yokluğumda varım.

‘Düşünen Siyaset’ dergisi, ‘Spy vs. Spy’ı Şubat 2000’de yayınlıyacakmış.

Düşünce yolu açık. Ölüm, artık ufuktan da yakın.

Tuhaftır, askerdeyken bile, 6 günde 20’nin üzerinde metin parçacığı yazıktırdım.

10.02.00, 16:00, Çanakkale.

40'ında sıfırdan günce tutmaya başlamak.

Çocukluğumu ve gençliğimi yazamadım, doğrusu pek yaşayamadım da... Batı Avrupa kültürü, kırkına 'yetişkinlik' diyor, 'yaşlılık' değil. Belki yetişkinliğimi yaşayabilir ve yazabilirim.

Umut yok. 'İki'de asal yalnızlık var.

11.02.00, 16:30, Çanakkale.

Hiç yazmadığım yazılı konular ve yazdığım yazın dalları birleştirilince, son 5 yıldır öznellikten çok uzaklaştığım ortaya çıkıyor. Oysa, ondan önceki 10 yılda da aşırı öznellik vardı. Düşünüyorum da, kendimi anlamaya pek çalışmamışım, dolayısıyla kendim hakkında yazmış olmamışım.

Ben neyim? = Zihinsel + (Geçişimler) + Kültürel.

Bu çerçeve işe yarar.

14.02.00, 17:00, Çanakkale.

Çok tuhaf.

‘Acı’nın ötesine geçmişim. Hipermetrop gözlerim bakmadan görüyor.

Berraklık... Keskinlik...

Bir kış akşamı eğer bir yolcu...

Askerlik beni etkiledi. Boşalttı.

Nelerin dolacağını zaman gösterecek.

09.03.00, İstanbul.

Düşünüyorum da, Çanakkale’de iken zihnim orada değilmiş ama İstanbul’da da değilmiş. Hiç bir yere sıkışıp kalmış.

05.04.00, 19:09, Ev.

Anlamı olacak mı bilmiyorum ama günceyi şimdiden sonra doğrudan bilgisayara yazıyorum.

İçimde ağır bir acı var. Yıllar geçtikçe başkalaşan, başkalaştıkça daha çok gerçeklik kazanan bir duygu.

Yaşlılık, bedenen olmasa da, zihnen tanıdık bir durum. Geçirdiğim ölüm tehlikeleri, yaşlılığın daha hızlı bir biçimi (aynı zamanda süreci) idi yalnızca.

Ölüm travmalarımın değişme süreçlerini pek dile getiremiyorum. En çok önem verdiğim yazma konusu olmasına karşın, yazdıklarım beni ikna etmiyor. Bunda, dilsel örneklerin yokluğu da pay taşıyor.

En son kavram aşaması, ‘asal yalnızlık’ idi. 5 yıl oldu herhalde... Yarı yolun bayağı ilerisindeyim artık...

O nedenle çaresizliğim somut. Çok yıllar önce, ölüme karşı son tepkinin teslimiyet olduğunu okumuş ve inanmamıştım ama belki ben de artık o aşamaya gelmişimdir.

Birikimlerim, beni bile şaşırtıyor. Son 3 yıllık yayınlanma sürecim / deneyimlerim, Türkiye’de ne denli anlaşılmaz olduğumu bana gösterdi. Herkesi ışık yılları ardında bırakmışım.

Herşeyi ayırsamak, herşeyi yazmak, geriye izlek bırakmak. O yolu henüz kimsenin yürümeyeceğini bilmek. Sıradan insanların eziyetlerine gömülmek...

Yaşlılık... Sevmediğin halde, anne babanın ölümüne bir türlü kendini hazırlayamamak. Yaşamının en uzun süreli partneriyle imkansızlıklar...

Küçük şeylere takmamak. Geriye takacak bir şeyin kalmaması. Sorunlar çözüldükten sonra, asıl sorunların başlaması. Uyku, rüya, düşünce...

Yaşam sürüyor, benimkisi telafisiz olarak eksilse de...

09.04.00, 20:07, Ev.

Can yakıcı anlar...

Yaşlılığın demeyeyim de, ortayaşın tuhaf konumlarındayım. Yaşamda biricik tutanağım yazmak ama o da başkalarınca aksatılıyor. Amaç, (yazmak olsa da, olmasa da) bir tek ve içsel olunca, yaşamsal seyrini ona göre düzenliyorsun. Dışsal bir bakış kullanılırsa, saçmaladığını düşündürüyor.

Bilgisayar odasını düzenleyince, güncelerim de ortalık yere kondu. Bakıyorum, bakıyorum... Bir yere varmamış, varmayan ve varmayacak bir eylem olarak sıkı dayanmışım. O dosyalar ve defterler, bedenimi ve zihnimi bile savunamazken, insanlara karşı savunulduklar ve çok çok az bir fire ile bugüne ulaştılar. 1994 öncesi herşeyi şu an silip (yani yırtıp) atabilirim ama oradalar. Benler... Hatta varlığımın bile olamadığı denli çok ve kesin öyleler...

Burada yazılan konu 'yazmak' değil, 'yaşamak'. Elimdeki 'Bilon' güncesi gibi, gündelik ayrıntılara tümüyle girmeseler de, temelde yaptıklarımı (ve şu an anımsamadıklarımı) içeriyorlar.

Çok uzun süreler boyunca, yaşamımdaki olaysızlıktan yakınırdım. Zaten, gelen sürprizler hep olumsuzdu. Son 5 yıldır ise, yaşamım düze çıkmış sayılır, yani şeytan ikinci yarı için verdiği sözde duruyor. Ben de, yeni acılar çekme sözümü tutuyorum. Diğerleri gibi davrandıkça, insanların ne gülünç dertleri olabileceğini görüyorum.

'Ben ve onlar', durumu hala sürüyor. En sonki 'sanal kişilik' tasarımı düalizmi de, bıraktığım yerde duruyor. Bu açıdan son 5 yıl 'mayalanma dönemi' idi de denebilir.

Artık yeni ve farklı bir şey olmak istemiyorum ki bunun yorgunlukla ilgisi yok. Enerjimi boşa kullanmak istemiyorum. Şu anda da yazmanın dışında, üzerinde enerjimi / libidomu kullanmak istediğim hiç bir şey yok.

Günceleri yazarken, ana amacım yazmayı öğrenmekti. 1994'te 1984-1993 arasındaki günceleri okuduğumda içim sıkılmıştı. Oysa, şurada iki günlük ve parçalık günceye baktığımda yarına, enaz elli yıl sonraya, öznel bir izlek çizdiğimi görüyorum. Bunda, 7 yıllık öznel soluklanma ve nesnel aşılama döneminin büyük payı var.

Çamuru sıktım. Suyunu süzdüm. Geri kalanı ezdim. Taş oldu. Şimdi katı fazlı bir ruhun çizelgesi var elde...

Doğru muydum, yanlış mıydım? Henüz kesin emin olamam. Elimde örnek yoktu.

Bildiğim, yanlış yaptıysam bile, buna aldırmadığım... Yapbozluk ne zamanım var, ne de isteğim...

Buruk anlar...

11.04.00, 09:27, Ev.

Aslında Şu 'ev' ibaresini koymak gereksiz; çünkü bundan boye gnceyi hep (evde duran) bilgisayarla yazacağım ama yine de belli olmaz.

Dn, yalnızca bozuk param olmadığı ve bunu ta Galatasaray'da farkettiğim için, Tünel'e yürüyüp, akbili doldurtup, para bozdurmak istedim. Yolda Halil Beytaş'ı gördüm. Tahminim Orhan Devret'in evinden geliyordu. Bir yan sokaktan önüme çıktı ve beni görmedi. İspanyolca bildiği için, ona 'milonga'nın anlamını soracaktım. Seslenmedim. O yürüdü, ben yürüdüm. nce gazete aldı, sonra bir pastaneye girdi. Yoluma devam ettim. İŐimi gördüm.

(Bir hazin film planı idi.)

Suskunluklar... Hatalarım Şimdiye dek pek çok oldular ki biri de ona karŐıydı. Brecht'in dediğince, unutmamak hatayı yapanın görevidir.

Herhalde, davranıŐların psikolojisi ile siyasal durum arasındaki bağı kurduğunu ilk anımsadığım sanatsal rnek, 'Violette Noziere' ve/ya 'Jules ve Jim'dir. Bir de, Necdet Ően'in 'Bacı'sının sonunda iki kiŐinin yolları ayrılır ve bir daha selamlaŐmazlar, hatta birbirlerinin mekanlarını bilseler de, raslaŐmazlar bile.

İnsan gençken, kendisine izletilen hata deneyimlerine ŐaŐar ve kendisinin de aynı hataları yapabileceğine pek aklı ermez.

Ben, yalıtık bir yaşam srdğmden dolayı, iyice üzerime alınmazdım. Ancak, yaşam gelip seni buluyor. Halil ile de öyle oldu.

İŞte yaşam... İŞte kendimiz... Daha kırkımız bitmeden öykü-tarihçe olduk bile...

KiŐilerin mahremiyeti ilkesine, gncelerde uyageldim. Ayrıntılara o nedenle girmeyeceğim.

Yaşamım, hala olaysız ama geçmişim deneyimli, nk zmsedim onu... Anlatacak hikayem çok ama yaşayacak hikayem yok. Olmamasına da çabalıyorum zaten... Yine de, ileride öykü yazacağım.

12.04.00, 19:06, Ev.

Bir yanımda tango, bir yanımda 'butoh'... Bir yanımda Piazzolla, bir yanımda Tatsumi... Ağlıyorum... Acılarıma... Acılarına... Ölüm var... Ölüm yok... Ben var... Ben yok... Boş laf... Bir gün ölümün ötesine geçilecek... Umarım hak edenler geçer... İnsanlar, neden bu denli aptal? Hep, 'çözüm yok', deniliyor... İşte, onlar çoktan yaratılmış, orada duruyorlar...

•

Bugün Boğaziçi Üniversitesi'nde biri klarnet çalışıyordu, tıpkı yıllar öncesindeki o tiz sesli kadın türküçü gibi (ama o işini beceriyordu)... Bir türlü çalgının ruhunu yakalayamıyordu... Aşağıya inip izah etmek içimden geçti... Yapmadım.. Yaşlandıkça susmak, konuşmanın yerini almakta...

•

Yaşamımda ilk kez parayla yazı yazdırdım. Bu davranışım, 'Siyasetname'nin tamamlanmasını cıralanma aşamasına getirdi.

•

Durumum, anlatılır ve ben de anlatıyorum ama okuyan anlamaz.. Gülünç...

18.04.00, 18:08, Ev.

Yaşamımın genel akışından dolayı, 40 yaşıma dek felaketlerin kaçınılmazlığına kendimi alıştırdım. Öyle ki bir yazar olarak, yaşlılığında bile, hapis veya sürgün için kendimi hep aleste tutuyorum. Oysa, askerlikte gördüm ki artık bedenen ve zihnen tükenmeye çok yakınım. Zora gelemiyorum ve gelmek de istemiyorum. Ölüm travmaları kabulümdür. Onlar vardır ve acıtır.

Konu nereden aklıma geldi? Bir kaç gündür rüyalarımnda polis ve asker bolluğu var. 1983'te içeriden çıktıktan sonra, aradan bir yıla yakın bir süre geçtikten sonra, haftalarca geceleri ağlayarak uyandım. Şimdikilerde korku travması yok. Kaçacak açık arıyorum. Herhalde bir iki kere rüyamda ölmüşümdür de... Demek ki kişi, yaşlandıkça akılcılaşıyor.

26.04.00, 19:19, Ev.

Akşam üzeri... Sokakta gürültüler. 10 küsur yıldır bu semtte yaşamama karşın hiç sevemedim ama buradan vazgeçmiyorum da... Küçük insanların bana ve birbirlerine karşı zulümleri korkunç... Yalnızca zihin öldürmek için yaşıyorlar. Bugüne dek onlara karşı hiç çözüm aramadım. Bence yoktu da... Yalnızca kaba güç onları yıldııyor. Dayak yiyeceğini bile bile döğüşmek isteyen çelimsiz serseriler gibiler...

•

Askerden döndüğümde, ‘Mayıs 1’e dek toparlanırım ama o kadar süre boşa nasıl geçer’ diye hayıflanmıştım. Libidomu, bu kez hiç bir yedek bırakmaksızın, tümüyle serbest bırakıyorum. Günlerim tek tek sayılabilecek denli azalmakta. Savaş bile çıksa, önlemsiz yaşayabilirim bundan böyle.

Günlerim verimsiz geçmiyor. Yine de, bir eksiklik, bir yoksunluk, bir açlık duyumsamaktayım. Bunun nedeni Nalan da olabilir, diğer insanlar da... Editörler, sürekli ketliyorlar beni... Bense tam sığa yayınlanmak istiyorum yalnızca...

•

26 yıldır yoldayım: Tek başıma... Arkadaşlar, sevgililer, ailem... İhanete ihanet... Terke terk... Kızmıyorum, acıtmıyor...

28.04.00, 22:49, Ev.

Bugün gündüz, her zaman sade kahve içtiğim, Galatasaray'ı geçince, sağdan ikinci ve çıkmaz sokaktaydım (Olivo Han). Adamın biri, bir öykü anlatıyordu: Kapısının önünden arabası çalınmış. Polise başvurmuş. Arabanın bulunması, iadesi filan, hep rüşvetle yürümüş ama çok büyük hızla... Adam da, arabayı polisin çaldığına karar vermiş ama hiç bir şey yapmamış.

Bu duyduğum benzeri kimbilir kaçınıcı öyküdür. Nereden geldi aklıma? Aşağı katta oturanlar, bu eve girdiğim üç yıldır çok çok gürültü yapıyorlar ve ben polise başvurmuyorum, çünkü gelirlerse tipimi beğenmeyip beni suçlu duruma düşürebilirler. En eziyet gördüğüm şeylerden biri olan yüksek ses sürüp gitmekte...

Sınırlı-sonlu ve daracık kalan yaşamım eriyip gitmekte... Küçük insanların faşizmi beni kıymık kıymık ufalamakta ve ben hiç bir şey yapamamaktayım. Savaşa ya da toplama kampına ne gerek var? Komşular, yeter de artar bile...

Şimdi bunlar, Alevi ve apartmanın eski kapıcısı... Ben kalkıp ırkçı veya sınıf düşmanı olsam, ne gam... Tanıdığım benzeri kimbilir kaçınıcı öykü. Büyük olasılık durum ensest de içeriyor...

İster tarihçe densin, ister başka bir şey... En eğitilmiş insanlar bile sıırılsıklam, ezme ve süzme salaklar. Kimse, kendi daracık çevreninin dışını göremiyor. Çok feci sinirleniyorum ve ölmeden önce bunu onlara ödeteceğim.

19.05.00, 20:00, Taksim Meydanı.

Kel, göbekli, gözlüklü bir moruktum, ikinci milenyumun son gençlik bayramında...

Yalnızdım... Tüm yaşamım boyunca olduğunca...

Yatsı ezanı okunurken, Nazım'ın şiiri okunuyordu ve sus(turul)muyordu... Bir taksiden Vedat Türkali indi ve onu (ben hariç) hiç kimse tanımadı... Ben bira içiyordum. Biri dönme, iki orospu müşteri bulamıyordu...

Günbatımıydı... Geceydim...

Bahardı... Kıştım...

•

Ve çevreden alıntılar:

- Abi, bunlar Türkçe bilmiyor galiba (Grup Metropol opera parçaları okurken)...

Cep telefonlu polisler, gri etekli liseli kızlara sarkıyorlardı...

•

Gece, 'ça bella ça' ile Şükriye Tutkun tarafından bitirildi.

22.05.00, 16:45, Olivo Han Çıkmazı.

Yarıyoldan beş yıl sonra, ‘beyin yolu + yazı yolu + rüya yolu + ölüm yolu + yaşarken / yazarken’ birleşiyorlar mı?

Durumum, geçici bir girişim saçağı mı?

Dün, ‘ileri analiz’ okurken, konveks-sürekli alanlar denli, kırınımlı-süreksiz alanların da (Julia Kümesi gibi) integral yoluyla hesaplanabileceğini ayırsadım.

‘Gençlik Bayramı’ simgesinde, kitlenin edilgin faşizmüne nefretim büyüyor (iki gün önce La Boetie’nin ‘Gönüllü Kulluk Üzerine Söylev’ini okudum).

Anayasa Mahkemesi başkanlığından emekli, yeni cumhurbaşkanımız, kendisinin yerine üyeyi yine kendisi mi seçecek? Hani yürütme-yargı ayrımı? Kimbilir hangi hesaplar döndü.

Günlerim boşlukla geçiyor.

Tutunamamak...

Her an güçlenen yazma yetisi...

Ben artık ne?

Dipnot:

1. Bu, ikinci bilgisayar dışı metin. Bundan böyle de süreceğe benziyor.
2. ‘Milonga’nın anlamını, hem de ikinci kez okuduğum bir kitapta, Kosinski’nin ‘İhtiras Oyunu’unda buldum: Tango’nun üvey annesi imiş.

24.05.00, 17:15, Ev.

İyi-kötü ayrımı.

Bir kaç gün önce, aciz bir iyi olmaktan utandım. Oysa, psikopat bir kötü olmaya eğilimim çok fazla... Freud nedeniyle değil, yalnızca bilisel / bilişsel yönüm nedeniyle, kötümü uygulamaya koymadım. 'Ahlaksızlık' olarak adlandırılabilir, ondan ötesinde 'suç' olarak adlandırılabilir her tür davranışa maruz kaldım. Eskiden bir ara lakabım 'zekat keçisi' idi.

Neden hep kaçtım?

Hedef olma olasılığım çok yüksekti. Benimse, zekamı eksiden artıya çıkarmak gibi bir kaygım / görevim vardı. Sakar bir slalomcuydum herhalde, çok isabet aldım. Öte yandan da, isabet almayı sağ kalmışlıklarımın tamamı, o yenilgiler sayesindeydi... İronik bir ikilem...

Yeni bir çözüm olmalı mutlaka...

Her ne ise, onu göremediğimi itiraf etmeliyim.. Yoksa, çoktan uygulardım. Artık, yenilmekten onur duymuyorum.

Bu işin pragmatik bir sorun olduğunu sanmıyorum.

Sıradan insanlar arasından sınıf atlamak veya Türkiye'yi terketmek, fazlasıyla safdilce bir arayış olur.

Ülkeme bağlı filan değilim. Bu cehennemi daha iyi tanıyorum yalnızca... Eh, zamanın kalmadığı da bir gerçek... Sıfırdan başlamak düş bile değil...

İyi-kötü ayrımı...

Sahi, ben nasıl kötülük yapabilirim?

08.06.00, 07:32, Ev.

Yaşamımı olaysız sürdürme düşünün peşindeyim.

Yakınabileceklerim var ama en iyinin en iyisi bir yaşamdayım ve hoşnutsuzum. Yine de sürdürmek istiyorum. Türkiye de geçici bir denge döneminde. Ne yazsam kardır.

Sürmenajdan korkuyorum, ölümden korkuyorum.

Beynimdeki modların işe yararlarını aktarmak istiyorum. Gerisi boş laf. Hele hele, 'güzel yaşamak' denilen şey, boş bir hayal...

İnsanların bana karşı düşmanlığını yeniden canlandırıyorum. Sevineyim mi, üzüleyim mi bilmiyorum. 14 yıllık Bayazıt avamlığı sayesinde, kamufle olabiliyordum ama orayı bırakınca böyle oldu herhalde...

VCD takınağım gelişti. Bir yıldan kısa sürede 50'nin üzerinde film seyrettim. Hep tür filmlerini...

Bilgisayara çok alıştım. 20 kitabın 10'u bilgisayara geçirildi. Yaşamımda ilk kez para vererek yazı yazdırdım.

'Uyanış ve kalkış – kahvaltı etme - gazete okuma - kitapçı gezme' rutinim sürsün istiyorum ama evde gürültüden dolayı uykusuz kalmak sürüyor. Dün sabah, gece uyuyamadığım için, yıllardır ilk kez saat on birde kalktım.

Kilo vermeye çabalıyorum. Net 86 kiloya inmiş olabilirim. Günlük su tüketimim, zaten üç litrenin üzerinde. Onu saymıyorum.

Annemi ve babamı görmek istiyorum. Hiç ummazdım ama vicdan azabım gelişti. İzmir'e iki yılda bir kez gitsem, onları hepi topu bir kaç kez daha görebileceğim demektir.

Yitmiş durumdayım. Kırk yıldan sonra, yapılabilecek hiç bir şey yok.

Kabullendim ve yazdım.

25.06.00, 21:59, Ev.

Yaşamımda ilk (iki) kez uçağa bindim. Çok keyifli bir deneyimdi. Uzaycılığın gerçekliğini epsilon somutlukla kanıtladı.

Son 5 yıldır yaşadığım doyumlu bir yaşam çizgisi, beşinci yaz tatili ile pekişti. Yine de her an yoksulluğa geri dönecekmişim duygusu var.

Kırkıncı yılımın dolmasına yalnızca on iki gün kaldı. Artık yılları saymak istemeyecek duruma yaklaşıyorum sanırım.

Son bir yıldaki beşinci şehirlerarası yolculuğumu yaptım. Son 26 yıllık sürede, dolayısıyla tüm yaşamımda bu bir rekor.

İstemediklerimin bir bölümünün olumlu durumlar olması ikilemsel. Beynimi sarsmak istemiyorum artık ama olmuyor.

Günce, yaşlılık için de ilginç saptamalarla dolacağına benzer. 30 yaşında YY'ye 'Yetişkinlik Yazıları' demiştim. Şimdi de 'Yaşlılık Yazıları' demek uygun galiba... Aslında hep 'Yazarken / Yazarken'...

Yaşam evrelerini, baştan beridir, sırası bozuk yaşayan birinin yaşlılığının da bir tuhaf olacağını söyleyen kimdi?

Alanya'daki otelin havuzundaki çocuklara bakınca, seksen yıl daha yaşayabileceklerini, hatta çok azının da olsa, birilerinin 22. Yüzyıl'ı göreceğini düşündüm. İçim burkuldu.

Saptamak için bu yer uygun değil ama sanırım geçici bir süre için 'ölüm' ve 'yazı' başlıkları da buraya karışacak gibi...

Geceyim...

01.07.00, 20:20, Ev.

Dün gece saat bir civarında kendi kendime uyandım. Biraz kıvrık olarak uyumuşum. **Uyanırken bir ölü olduğumu, bu bedenin benim olmadığını, bir yanlışlık olduğunu düşündüm.** Buna en yakın duygu, ateşliyen sanrılar görürkenki durumumdu.

Kırk yaşın verebileceği üstünlükleri kullanmaya çabalıyorum ama neler olabilecekleri konusunda pek bir fikrim yok. Birşeyler var da kaçırıyormuşum gibi ama gençken de böyle sanırdım.

•

Son haftanın gözde medya geyikleri, ‘ölümsüzlük’ ve ‘gen haritası’ idi. Konu yeni sayılmaz ama gündem bulamayan medya onu kurcalamayı yeğledi.

Ben de, kendime yeni hedef olarak, 100 yıl ve 200 kitap tavanı koydum.

•

Zorunlu olarak olağan insan yaşantısının beni sınırlamasına katlanıyorum. Bu sıralar, yolculuk beni engelledi, sıcak hava engelliyor, misafir engelleyecek.

Yakınacak bir durumum yok...

07.07.00.

Elveda dört on yıl...

15.07.00, 15:36, Ev.

Tuhaf...

Son yüzyılın en sıcak gününün benzeri bir günde, gölgede 40 derece civarındayken, evde 4 saatta 3 disk (sırasıyla 1 + 1 + 2 saat) seyrettim. İlki, MTV klipleri görüntüleri (bilgisayar animasyonu) ve tekno müzik idi. İkincisi, ‘Manga’ yapımı ‘Megalopolis 2’ çizgifilmi idi. Üçüncüsü, bilimkurgu film ‘Total Recall’ idi.

Beynim çatlamadı. Çatlaması gerekirdi, kırk yaşımıdayım.

Tasarımını tam da aradığın yerde bulunca ne yaparsın? Yeni olası tasarımlara yöneliyorum. Oh, be... Yaşlılık böyle olsun...

Raslantıların bazan böyle çok ltufkar olması ironik... Sevinemiyorum, çünkü ‘negatif şanslar yasası’ gerisin geriye detiyor.

Sonuç?

Yaratı kazanır ve geriye o sağ kalır...

19.07.00, 06:28, Ev.

MTV kliplerinin ilk yarısı, dün ikinci kez seyredildi. Bu sabah (biraz önce) uyandığımda, ortası / merkezi küreli bir rüvik kübü uzayında / mekanında düzenlenmiş bir film tasarladım.

Günceler fizyona uğruyor.

Hala kişiliğim yok.

Sıcaklardan dolayı, günlerim başağrılarıyla geçiyor.

Yaratıcılıktan yana sıkıntım yok ama bir şey beni hızlanmaktan alıkoyuyor. Ya bunamaktan korkuyorum, ya da ayırsamaksızın bunadım bile...

Yazmayı bırakma düşüncesi, bana artık sıkıntı vermiyor.

Yenilikler yaratmalıyım.

21.07.00, 11:49, Ev.

İki gün önce, **yaşamımda ilk kez psişik terapiye gereksinim duyduğumu düşündüm.** (Tabii ki doktora veya psikoloğa gitmeyeceğim.)

Hastalık hastası olmasam da, bünyesini sürekli dinleyen biriyim. Biliyorum, yaşlılık yakın. Ancak, başka birşeyler de var. Kendime bile gülünç gelse de, çevrede bol olan cep telefonu yansıtıcılarından dolayı olup olmadığını merak ettim. Sürekli başağrısı ve nabız oynaması var.

Son iki haftasonu Nalan ailesini ziyarete gitti. Evde yalnız kaldım. Asıl duygusal durumumun yalnızlık olduğunu kesinkes gördüm. Acılarım daha belirginleşiyor ama varlığımı acıtmıyor, çünkü özakişım ketlenmiyor.

Son bir aydır bilincim (herhalde aşırı sıcaklardan dolayı) genelde kapalı kalmayı yeğledi. Bu da beni zorladı. Yazı performansımı düşürdü.

Yine de halimden memnunum, çünkü en kötü durumum bu...

•

(13:05)

Tümüyle aciz kalmış durumdayım. Savunma düzeneklerim iki yıldır çökmüş durumda. Eğer Nalan olmasaydı, bokun dibini boylardım herhalde ama yine de elimden hiçbirşey gelmezdi.

Elimde yalnızca sıkıştırılmış iki disket var. Eh, o da bir şeydir tabii ki...

•

(14:03)

Dün kendimi yeniden programlamaya karar verdim, çünkü gitmiyor.

Gitmeyen ne?

40 yaşımıdayım. Hiçbirşeye sıfırdan başlayacak durumda değilim ama yürümüyor. Ya kapattığım birşeyleri yeniden açmam, ya da açık birşeyleri kapatmam gerek.

Kişilik olmam mı gerek? Sevmeyi öğrenmem mi gerek? Egemenlerle uzlaşmayı öğrenmem mi gerek? Hiçbiri olalı görünmüyor.

İntihar edebilirliğimin bitmesi mi gerek? Köksüzlüğü unutmam mı gerek? Yeniden delirmem mi gerek? Hiçbiri olalı görünmüyor.

Yine, gereksiz yere kendime eğildim.

Yardım isteme eğilimi, buradan kaynaklanmıştı.

22.07.00, 09.22, Ev.

Türkiye'nin siyasi durumu zorlatılmış bir istikrarda görünüyor. İktisadi durum ise hep aynı: Nüfusun üçte biri insan haklarına aykırı yaşıyor. Militarist durum apaçık: Ordu savaşa hazırlanıyor. İktidar seçkinleri felç olmuş durumda: Yarına proje hazırlamaları gerek ama istekleri bile yok.

Genel tehlike katsayısı % 50'nin çok çok altında. Kalıcı denge katsayısı % 50'nin altında aradaki % 25'lik veya daha büyük oran belirsizlik üzerine yayılmış durumdu. Dünya'da ona yakın çeşitte / konuda belirsizlik üretebilen tek ülke bizizdir herhalde...

Dünya'ya kültür (bilim, sanat, felsefe) üretebilecek durumdayız ama iktidar seçkinlerinden entellektüellerin yukarıda belirtilen mafiş durumu umut bırakmıyor.

Tüm bunları son bir yıl içinde herhangi bir zaman yazsaydım, satır satır aynı olurdu. O nedenle yazmadım. Önümüzdeki bir yıl içinde de, durumda değişim ummuyorum. Çok şükür ki periferide (Ortadoğu, Balkanlar, Kafkasya) sürpriz umulmuyor.

Geriye ne kalıyor? Soluk almak, kendini toparlamak.

Kendi hesabıma, 5 yıldır genel, 2 yıldır özel toparlanma sürecindeyim. Ancak yetti.

24.07.00, 10:22, Ev.

İnanılmaz bir şey: NEK'i yüzlemek üzereyim ve yalnızca iki günde ve arşivlerime bakmaksızın kafadan yazarak... 10 tanesi kendini yeni yazdırdı. 40 yaşındayım ve bir tek kitap yazıp bitirmemiş olsaydım bile, NEK bana yeterdi.

Ölürken sorsalar: Ne yaptın? Gönül rahatlığıyla diyebilirim ki: Düşündüm ve bunu NEK ile kanıtladım / kayıtladım.

Teşekkürler beynim. Seni, bir süre kendi haylazlığına bırakacağım. Söz...

26.07.00, 18:42, Ev.

Önümüzdeki pazar akşamı konserine gideceğim için, bugün ‘Neşet Ertaş Kitabı’ nı satın aldım. İlk 50 sayfayı okudum.

O ne yalan söylem öyle: Saklanan bayağılıklar, lümpenlikler, ‘işte e’le’likler...

Çocukluğumda yıllarca radyo dinledim, çünkü hasta olduğum için sokağa bırakılmazdım. Bir Türk Sanat Musikisi, bir Türk Halk Müziği: Gün içinde hemen her saat yinelenen bir döngüydü bu. Demek ki kaba bir hesapla, 2.000 gün boyunca ve 10’ar kezden 20.000’er kez dinlemişim her ikisini de...

Türküde hepi topu 5-10 ad vardı. Neşet Ertaş da onlardan biriydi.

Bir de çapraz bir anı: Gün’le sanırım Büyükkada’daydık ve zaman 1981 yazı idi. Biri, bir bakkala girip bir elektrosazı fişe takıp türkü söylemeye başlamıştı. Bunu para kazanmak için yapıyordu. Kimdi bilmiyorum ama Neşet Ertaş tınısındaydı. Gözlerim yaşarmıştı ve Gün beni anlamamıştı.

Nereden nereye?

Ertaş, bana Baykurt’u anımsatıyor: Köylülükten kurtulamadan Avrupa kozmopolitlerine düşmek...

Başkalaşırken durumunu ayırsamamak...

Sanırım, burada önem verdiğim alan, duygusallıkların alaturka faşizmle örtüşmesi.

•

Böyle bir parçanın güncede işi var mıdır? Günceye herşeyin yazılabilirliğine inananlardan biri değilim. Okuma yazmanın dışında bilisel / bilişsel bir eylem olarak müzik, tuhaf bir konumda: En entellektüel sanatlardan biri olabilecekken en bayağılardan biri durumunda... Nedeni de, duygusallığa çok çok kayması. O zaman da öznelik ön plana çıkıyor. Neşet Ertaş’ın izleğinde olduğu gibi...

22.08.00, 18:31, Ev.

Tuhaf bir günce sayfası...

Yazsonunun tüm enerji vericiliği. Çok yıkanmış ve buğusu tüten bir beden. Akşam üzerinin ferahlığı. Yanısıra: Kabus sıradan insanlar. Kabus lm korkusu. Kabus yayınlanmamak.

Aksayan günce.

Aksayan gündelik yaşam.

Aksamayan beyin.

Hangisi yeğ? Bir seçim söz konusu mu? Dn, BK'e gittim. Ağustos 2000 SA, Samanyolu Gökadası'nda zeki canlı olmasından umut kesildiğini açıklıyordu. İfade de, muğlaktı. Ben ne zaman bunu belirtmişim? ook yıllar önce... NEK'e de koymuşum. Tatmin mi olayım? Ego masturbasyonu mu yapayım?

Tuhaf bir günce sayfası...

'Beni iyileştirmesini istemediğim çok yaşlı kadın' rüyasından beridir, 'belki kurtulmuşum' hissi, gidip gidip geliyor.

'ölüm hissi', gelip gelip gitmiyor.

Alkolün durumu belirsiz...

İki hafta önce başlayıp bir hafta süren ishal, bir koydu, pir koydu.

Yalnızlığım, benimle alay mı ediyor, nedir? Ben, hangi durumdayım?

Kimsem yok...

Sanki alaturka faşizm, n taraflar boşa ittiriyor gibi...

Ben neyim? Nerede-ceğim?

Biri, küçük bir ipucu verseydi bari...

Tuhaf bir günce sayfası...

23.08.00, 16:45, Ev.

Biraz evvel deprem oldu. Yer bir kaç kez gitti geldi.

Şeytanıma sordum: Biz bu konuyu konuş muyduk?

O bana baktı, ben ona...

Dedi ki: Valla, ne desem boş...

Yaşam bir kaç yerden bir kaç kez (savaşla, depremle, hastalıkla, katlle) biterse, kim ne yapabilir ki?
Ben ne yapabilirim ki? Sanal şeytanım ne yapabilir ki?

Ölüme karşı savunasım kalmadı.

Yazmaktan başka elde ne var?

29.08.00, 15:05, Ev.

Son üç gündür sıcaklık katlanabilecek düzeye düştü. Beynim de oflayıp puflamaktan kurtuldu. Gün gelip yazdan nefret edeceğim aklıma bile gelmezdi, söyleselerdi de inanmazdım. Nereden nereye...

Son bir küsur ayın ikinci sürprizi, 'NEK'ten sonra, 'İstanbulname' oldu. İkisi de kitap olma önkoşullarını yerine getirdiler. NEK bitti. İstanbulname bir iki ay daha alır, eski parçaları temize çektirirsem, o da hemencecik tamamlanır.

İzmir'e yolculuk iptal oldu sayılır. Değişiklik istemiyorum. Eğer yapacaksam, bana bir hayrı dokunsun bari. Zaten Nalan, aleyhime yeterince değişiklik yaptırtıyor.

Yollanan kitap sayısı 4 oldu. 2 red, 2 belirsiz. Eylül ayı için 2 daha düşünüyorum. Hangileri olacağı kafamda henüz belirlenmedi.

Sağlığım da tehlike sinyali yok. umarım kışı kazasız belasız atlatırım.

01.09.00, 10:33, Ev.

Ama doğru ama yanlış, dün biri bana şunu söyledi: Temmuz 15 celbi bedellilerden 9'u eğitim sırasında ölmüş. İçim titredi. Onlardan biri olmuş olabileceğimi düşündüm. Handke'nin buzun üstünden geçip dehşetten bayılan savaşı gibi, ben de sıcaktan geçip gittim.

Dün gece iki saat kadar uyuyamadım. Uyku uyanıklık arasında sersemlikte düşündüm. (Özellikle, Oğuz Atay'ın 'Bir Bilim Adamının Romanı'na yazdığı önsözde Cahit Arf'ın eseri pek uygun bulmadığını belirtmesine hüzünle güldükten sonra.) 1974-1995 arasında bir beyin olmak için, canhıraşça somut bir çaba gösterdim. Sonuç ne olursa olsun, ortada görünen bir gidilmiş yol var. Varlığının kanıtı, kimse tarafından algılanmaması, çünkü olduğu yöne hiç bakılmaması. Tam böyle düşünmedim tabii ki... 'Hissettim' de diyebilirim.

Boşlukta kulaç atıyorum. Ölümüne daha epeyi mesafe var gibi. Geriye kalan süreyi, belli bir verimle değerlendirmem yeter de artar bile.

Kapımın önündeki ağaca, apartman yöneticisinin zarar vermesi gibi, somut ilintililikler de var. Adım 'yıkıcı'ya çıkmış. oysa, ben yapıyorum, herkes bozuyor.

Sonuçta, ortayaşın berraklığını yakalamaya çabalıyorum. Fena da gitmiyor hani...

04.09.00, 19:25, Ev.

Bugün bedelli askerliğin üçüncü ve son taksidini (5.000 Alman Markı) ödedim. Böylelikle, Dünya üzerindeki 40 yılımı tamamlamış olarak, TC ile aramdaki tüm sözleşmeler bitmiş oldu.

Çok önemli bir olaydı.

Boğaziçi Üniversitesi'ni bitirdiğimde de sevinememiştim. İntikal edemiyorum sanırım. Seçici algı kemikleşmiş.

Varlığında çok çok küçük ama önemli bir iki nokta değişmekte. Henüz içeriği izleyemiyorum. Bu yaştan sonraki psikik değişmelerin önemi yok ama kötü kilitlenmişim, yol hafiften aralanıyor gibi...

Yazmak, dağınık ama iyi gidiyor. İstanbulname yarılanmış gibi oldu. Yeni bir iki proje girişimi olabilir. Önemli olan, orada da yolun açık kalması. Hemencecik boğuluveriyorum.

Yurtdışı için iki şık var: ABD ve Almanya. Nalan, kesinlikle Almanya'yı istemiyor. Bense, orayı yeğlerim, TC'ye yakın ve az da olsa Almanca'm var..

Bugünkü Radikal'de, MHP'nin yükselişine yönelik bir söyleşi vardı. Röportaj yapılanlar, bu konunun ilgilisi, görelî genç iki gazeteci idi. Adamların dilleri varmıyor: 'MHP ve ordu birleşiyor' demeye... Çanakkale'de jandarma kışlasında MHP marşı söylediler bize. Bana da 'kaçanın anası ağlamaz' kalıyor elbette. Bukowski'nin dediğince: Siz kahramanlık yapın, ben yazayım...

Duygu fonu ne? Valla, tam merak...

05.09.00, 13:40, Ev.

Sanıldığı gibi, ölüm (veya öldürmek) uygarlık yıkmaz. Sanıldığı gibi belli yertzamanlardaki belli uygarlıkçıları da yıkmaz. Bu konuda; Freud, Fromm ve Reich, hep birlikte yanılırlar. Yanıldıkları nokta, ıskalamalarının gerizekalıca olduğu belirtilmeli, Batı Avrupa uygarlığının saçmalığıdır.

Ölüm gelir ve seninle oynar. Ayırsamazsan, ‘tık’ vurur ve götürüverir. Ayırdındaysan, bu kez alay eder. ‘Tık tık’ vurur gider, ‘tık tık’ eder gelir, ‘tık’ etmeden götürüverir. Bu duruma karşı, Müslümanlar’ın bile götü üç buçuk atar ve ‘yarın ölecekmişsin gibi ibadet et’ derler ve yanılırlar. Layn, ibadet kimi kurtarmış ki seni kurtarsın.

Ölüme karşı neyim, nasılım ve saire?

Valla, hiç bir bokum değilim. Kafa nakli mucizesi hariç tabii ki...

Ölümü beklemiyorum. Yoksa, niye yazayım ki?

Günler eksiliyor ve gidişat beni delirtiyor...

(Bukowski okumanın olumsuz artetkisi, özellikle 71 yaşındayken yazdığı güncesini.)

05.10.00, 19:50, Ev.

Bukowski'nin bir biyografisi Türkçe olarak yayınlanmış. Bol fotoğraflıydı. Baktım. İçim acıdı. Onun yazmayı eksik bırakmak zorunda kaldıklarının bir bölümü sürdürülüyor. Son üç yıllık bitkinliği, torunu, belki kendisinin bile ulaşamadığı, yakınlarının anı malzemeleri... Hoş, 74 yıl yaşadı ama 34'e fitti. Gençken intihar etmek isteyenler bile, yaşlanınca daha çok yaşamak istiyorlar.

ABD, hala imkansız bir mekan.

İnternette bir sitede bir hapishanenin girişini 4 kamerayla naklen veriyorlar. Suçlular, şerifler... Bu kadarını Bukowski bile hayal edemezdi herhalde...

Kitabı ileride okuyacağım.

Kafa nakli konusunu yeniden düşündüm.

•

Güncemi seviyorum.

Klavyenin başına oturmuş ve bilgisayarın açılmasını beklerken içim ısınıyor.

Sonunda gönlüme uygun bir tane bulduğum minicik defterimin (6x9 cm) kokusuna bayılıyorum.

Demek ki yaşama sevincim ve keyfim tümüyle ölmemiş. Yalnızca, insanların hırtlığı dolayısıyla uzak ve derin mekanlara süzölmüş. Eh, o da kabölmüdü...

13.10.00, 13:14, Ev.

İnanılmaz geliyor ama biraz önce, internete bağlanıp son bir haftadır becerebildiğim bir biçimde, sinema (ve altbaşlıkları) hakkında) yaşamımda hiç görmediğim ve görmeyeceğim insanlarla düşünce çatıştımında bulundum.

‘Politik Göçmenler’ kitabında (hazırlayan: Ahmet Akabay, Amaç Yayınları, Aralık 1988, 208 sayfa) biri, Avrupa’daki insanların sizi dinlemesini ve karşıtlıkları tolere etmesini örnek göstermiş. Türkiye’de adamı dinlemeden boğuyorlar ve bunu yapanlar entelejensiya.

Öyle bir noktaya geldim ki bir ‘Palm’ ile tüm yazı varlığımı beynime aktarabilirim (tam reklam oldu). O zaman sürgünlük nedir ki?

Bu mutluluktan öte bir duygu. Bazı duygular, o denli yaşanır ve asla adlandırılmaz ki... Kosinski’nin Polca ‘zal’ı gibi (Çelik Bilye)... Benimki, Türkçe’de ‘yeis’e uygun düşüyor ama ondaki ‘acz’ yok. Böylesi de ‘zulüm’ neye yaramış ki...

Adım adım ölüm...

Yazı, fersah fersah yaşam...

Yenilmedim.

14.10.00, 16:25, Ev.

Her zamanki gibi, güne Olivo Sokak'ta çay ve gazete ile başladım. Aslı Han'da kısa bir moladan sonra Bayazıt'ın yolunu tuttum. Bu kez talihliydim. 4 kitap buldum. Yeniden geri Taksim'e... Yine Olivo Sokak'ta sade kahve ve kitap. Eve geldim. 'imdb.com'da 'boards' dolanımı.

Mina Urgan'ın 'Bir Dinozorun Gezileri'ne başladım. 'Bir Dinozorun Anıları'nı okuduğumda bu da basılmıştı ama almak için bekliyordum. Arada M.U. öldü ve Haziran'da Alanya'daki otelde Nebil Özgentürk'ün 'Bir Yudum İnsan' tekrarında M.U.'ın kendisini seyrettim ve dinledim.

Yemekten bahseden bölümde kalktım. Sote doğradığım dana kuşbaşı kavurma pişirdim. Yoğurt eşliğinde yedim. Yeniden kitaba döndüm.

Kafamda bu günce parçası vardı. Sıra ona geldi. Yazıyorum.

Sözü başka bir yere bağlayacağım. Çok uzun süredir gündelik rutinimden söz etmemiştim ve anlattıklarım göze ve kulağa sakın ve sade bir emekli yaşamı gibi geliyor. Oysa, temelde yayınlanamamak veri tabanındaki 'yaşamdan ve bu ülkeden hoşnutsuzluk' var. 'Chat'imsi bültenleşmeler bana şunu gösterdi: Onlar orada. Besili ve rahat ama beyinsiz de... Savaş filmleri listelerinde 'Bosna' veya 'İRA' yok. En iyi yönetmen listelerinde 'Veerhoven' var. Zihnim buruldu ama yine de bana yansıyan şu: Benim için bile ölümden önce bir yaşam olabiliyor...

17.10.00, 17:15, Ev.

Bir haftalık internet / 'imdb' maceramı kaydetmeye karar verdim. bir yılda 2.000 yanıt yazanlar var. Kaç kitap eder? Bunlar Dünya'nın 'en' insanları mı? Değilseler, ortalamanın orada ne işi var? Tuhaf. 'Gel' diyorlar. Gidiyorsun. 'Neden geldin?' diyorlar. 'Siz çağırdınız' diyorsun. 'Hö' diyorlar. Son zamanlarda yaşadığım, en zavallı, en komik, en aşağılık hayal kırıklığıydı. Eh, ben bunu onlara ödetirim elbette...

•

Rüyalarım sıkışık... Bir 'sol serçe el parmağı' kopuşu anımsıyorum... (Olası sekiz sıfat sıralanışının hangisi Türkçe'de doğru? Bu konuda hiç bir kayıt var mı? 'Sol el serçe parmağı' nı yeğlerim.)

•

Dünün menüsü: Ispanak kavurma salata ve karnıbahar haşlama. Bugünün menüsü: Kırmızı biber tava ve fava (tahinli). Etlerim ve bugün: Dana kuşbaşı kavurma ve kuzu şiş kavurma. Sırada makarna var mı?

•

Eh, 'gündelik ayrıntılar' demiştim de...

18.10.00, 23:20, Ev.

Bir yılda işportadan üçüncüsünü aldığım, 1,75 numaralı uzak gözlüğümle karanlıkta, daha doğrusu sokak lambasının ışığında yazıktırmaya çabalıyorum. Dışarıda bizim apartmanın kışlık kömürünü kamyondan sokağa indiriyorlar. Gözlüğün camları kirli. Uykum kaçmış. Mide krampı içimde.

9 Ekim'de başlayan, internetteki 'imdb.com' izleğim sürüyor. İşi ciddiye almam, çocuksulukla nitelenebilir. 'Bilimkurgu'daki 'Matris' ve 'uluslararası filmler'deki 'Fassbinder' 'post'ları böyle sürerse, ek 'post'larıyla bir yıla kalmadan tuhaf bir kitap oluşur.

Yıllarca birileriyle iletişim ve diyalog aradım. Türkiye vatandaşları, 'entek' konuları öylesine ele alıyorlar. Son 4 yıldır şu ya da bu düzeydeki dergilerde sürekli yazı yayınlamama karşın, editörlerimin dahi konuyu ciddiye almadığını gözledim. Sanırım yaklaşımları 'aksesuar' sözcüğüyle karşılanabilir.

İnternet beni ikilemde bırakıyor. Hiç tanımadığım insanlarla iletişim ve diyalog arayışını sorun saymıyorum. İngilizce yazmak da, beni de şaşırtan bir biçimde sorun olmadı. Sorun, karşımdakinin derinliği, daha doğrusu sığılığı. Bugün Dünya'da 'Kafka ve Fassbinder' ilintisini gerçekten ciddiye alan var mıdır bilmiyorum. Ben bir çok geceyarısını buna harcayacak denli önemsiyorum.

'Matris' ve 'Bladerunner'ı karşılaştırırken duraksamıştım. Karşımdakinin nereye yol aldığını izleyememiştim. Şimdi ise, sanırım '4-3'lük dizi bir anlam kazanmaya başladı. Keza 'Fassbinder', Kafka'yı tartışmaya katmamla ilerledi. İnternetistlerin bir zaafı var: Bir konuya bir aydan çok takılamıyorlar. Olağandır, televizyon kuşağı onlar. Eğer bu engel aşılsa, bir çok dizi düşünce oluşturulabilir. Ancak çokluk, her yerde bokluk. Birileri akışı / dengeyi bozar elbette.

Hayalim ne? Beş-on kişi, sinema tarihinin en ciddi konularında, herkes farklı savunarak bir sentez kümesi oluşturmuşuz.

Gecenin içinde zihnim kırık dökük, bedenimi terk edememenin acı hüznü, oturakalmışım.

Günce bile duygularımı teselli etmiyor.

Bir şişe rakı olaydı.

24.10.00, 16:40, Ev.

Pazar günü genel nüfus sayımı vardı. Anımsadığım, benim için 10 küsuruncusu olduğu. Sokağa çıkma yasağı da vardı. Az gelişmiş ülkenin az gelişmiş devleti. 'Sonuncu' olduğu söylenen, son üç yasaktı. O gün 5 film (yaklaşık aralıksız 10 saat) seyrettim. Bu, Trier'in 'Krallık'ından (aralıklarla 12 saat) sonraki yeni rekorum oldu. Üçüncü sırada ise, bir öğleden sonrasında 3 film seyri var.

İnternette tartışma sürüyor. 2 adet 4'er (A4) sayfalık dosya oldu. Aslında, aynı başlığa ilişkin oldukları için ikisi içiçe. Henüz 'Fassbinder'i kaydetmedim ama o daha kısa (2 A4 sayfa) olacak. 15 gün gibi kısa bir süre içinde ve saat farkına karşın, temelde 3 kişi arasında geçen yoğun bir yazışma oldu. Açıkçası, çok memnunum. Tahmin ettiğim ve hoşnutsuz olduğum durum ise, onların da düşünmekten uzakta kalmaları.

1 Ocak 2001'den itibaren 'Okuma Yolu' kayıtlarına, bu kez bilgisayarda, yeniden devam edeceğim.

Bugün çok bednam bir gündü. Eve tıklıp kalmayayım diye sokakta takıldım. Berbattı. İnsanlar kuşkusuz... Hava soğuktu, can yakacak kadar ama o ayrı konu.

Yahu, nedir bu? Derdim enteklik filan değil. Afra tafra bir milyon. Kim kime ne takaza? 15.000 günüm bitti, ikinci bir 15.000 daha, ancak şanslıysam olur. Birer birer çöpe gidiyor günlerim...

30.10.00, 18:30, Ev.

Tuhaf.

'Ölüm Yolu' desem değil, 'Yazı Yolu' desem değil bir konumdayım. Üç haftalık İngilizce yazış ve okuyuş, kafamı başka kanallarda seyrettirdi. Her şey değişti ve hiç bir şey değişmedi.

Birinci cildini hiç önemsemediğim ve bir yıl önce okuduğum, 'Asgard Üçlemesi'nin ikinci cildini okudum. Şaşırtıcıydı. Hep aynı: Ölümsüzlük isteği. Evrimöte gereği. Zihnin aşkınlık yolları. Bir tür ustalar turu atmış gibiydi. Sondaki 'yazılımlaşma' bölümü etkileciydi. İşin içinden çıkamıyorum: Yazılım Reha ile bu-ben Reha birbiriyle ne yapardı?

Elde ne-tasarım var? Telepati, enginleşme ve kafa nakli. Bilimkurgu ve gerçek.

Uçuğum. Görülüyor.

'Kafka ve Fassbinder ile tanışmak istemezdim' demiştim. Dünyadaki 4 kişi on bin sözcüğümle yüzleştiler. Onlar için pek hoş bir deneyim olmadı. Kobaylık da değil. Sarsıldıklarımı veya kalıcı yan etkiler olacağını hiç mi hiç sanmıyorum. Birinci Dünyalılar, kendilerine gereğinden çok güveniyorlar. Bense köksüzüm. Tanım kümesi henüz boş (ya da sözlüklere girmemiş) bir kavram.

Az tuhaf.

Ereceğim menziller için, olmadık rotalardan geçiyorum. Ben de şaşırmaya başladım, aslolanla tali olanı ve araçla amacı karıştırmaya bile başlayabilirim. Zihnimin (enazından ön belleğimin) boşalmaya gereksinimi var.

Başka türlü olmasını, giderayak üç beş mucize kırıntısı görmeyi umardım.

Artık tuhaf değil.

07.11.00, 17:20, Ev.

Bir kriz...

Her zamanki gibi şaşarak...

'Ne söylemeli'yi unutuyorum...

Kriz geçti... Her zamankince unutarak...

Birşeyler kaçıyor... Birşeyler yazılamıyor...

Ahhh...

08.11.00, 18:00, Ak Sanat.

Bu işe çözüm bulmalı. Kafayı yemek üzereyim. Boğuluyorum. Duvarı aşmam gerek.

Neden böyle?

Yaşlılık. Tamam. Regresyon ve depresyon. Tamam. Açar olmayabilir. Tamam.

Bir ikinci yok. Tamam değil. Yayınlanmıyorum. Tamam değil. Diri diri gömülüyorum. Tamam değil.

Örnek yok. Simulasyonu beceremiyorum. Geriye yalnızca köruçuşu kalıyor. Otomatik pilottayım.

09.11.00, 14:30, Olivo Han Sokağı.

Bugün daha mantıklıcaım. Düşündüm ki son on beş günde çok film seyretmek zihnimi zehirlemiş olabilir. Sonra tarttım.

Yok canım.

Yorgunum. İyi de geldi.

Herhalde şimdiye dekki en büyük hayal kırıklığım 'imdb' 'chat'i oldu. Umulmayabilirdi. Umulabilirdi de...

Sonsuz beyin çölünün ortasında tek vahayım ve kimseye verilecek damla suyum yok.

Ummadığım konumlara ve durumlara vardım.

12.11.00, 17:50, Ev.

'Geberdini' gırtlak boyu... Ben de oturmuş uslu uslu yazıyorum.

Kanım şu: İnsanlar öleceklerini anımsamak istemediklerinden dolayı, başkalarının da anımsamasını istemiyorlar...

Bir kriz idi... Bir dakika gibilik...

Nedir ölümcül olan?: Yok olacağını ayırsamak...

13.11.00, 16:50, Ev.

Bu yıl hesapladığım gibi geçmiş sayılmaz.

İlk kitabımı yayınlamış olmayı umuyordum. Açıkçası tüm tekliflerimin reddi (aslında suskuyla (ve birinde iadeyle) karşılanması) beni şaşırttı. Hiçbiri 'inceliyoruz' bile demedi.

Makale içinse bir şey diyemeyeceğim. Bir garantörlü yazarlar var: Doğan Hızlan gibi. Bir aksayan yazarlar var: Mustafa Şerif Onaran gibi. Ben ikisi de değilim. 'Düşünen Siyaset' iyi olacak gibiydi ama o da düzenlilikte çok aksadı.

Geriye ne kaldı? 10 ayda 8 makale. Uygun mu? 8 de ret var. Hayalim 20'de 15 idi. Bu 2001 için geçerli olabilir mi? Hayır. 'Sıkışmak' ile kastettiğim bu.

Vazgeçecek miyim? Hayır. Nalan nereye kadar sabredecek? Bilmiyorum. Değer mi? Değmese ne olacak? Çocuk mu yapacağım, mesai mi?

Türkiye'de bu kadar mı oluyor?

15.11.00, 18:20, Ev.

Künye: Tüm Savaşları Sona Erdiren Savaş, Les Derniers de la Der des Ders, Yönetmen: Jean Marc Surein, 1999, 53’.

İnanılmaz bir deneyimdi. 1. Dünya Savaşı artığı 9 kişi ve yıl 1999. 81 yıl sonra 3 Alman, 3 Fransız ve 3 İngiliz (aslında 50 ülkenin geri kalanı neredeydi ve neden bu Türkiye için şimdiye dek hiç yapılmadı?) Her şey olduğu gibi anlatılmış. Daha da inanılmazı, içlerinden 2 kişi, zorunlu olmadıkları halde, 2. Dünya Savaşı’na da katılmışlar. Hiç biri, ne savaşın niye çıktığını biliyor, ne de savaştan kaçmayı... Hepsi de 2.’ye şaşırılmışlar. Mutlu koyunlar mezbahası...

Kendimi düşündüm: 2060’ta anılarımı anlatıyorum... Gülünç bile değil, ağlatıcı... Filmde de ağladım zaten...

11.000 yılda gele gele buraya mı vardık?

Lütfen 10 Hitler daha rica edeyim... Veya Cengiz Han...

•

Sürpriz: ‘Edebiyat Gündemi’, ‘Kızıl Ordu Fraksiyonu’nu yayınladı. Acaba kaç yıl yerim?

20.11.00, 08:15, Ev.

Dağınıklık toparlandı. Ben özel bir şey yapmadım. Kendime güvenip akışına bıraktım. Kabarcıklar uçuşup gitti. Geriye berraklık kaldı. İçimin pırpırlanması, biraz da hastalanma eğilimi nedeniyeleşmiş. Az kalsın kafayı vurup yatıyordum. Birazcık dikkat ve top direktten avuta gitti.

Az sağlık iyi. Çok sağlık kötü. Kafam şu an güzel çalışıyor. Yarım kalan dosyaları topladım. Bu hafta iki kitabı, Film ve Siyasetname, yeniden yayınevlerine postalayacağım. 'Edebiyat Gündemi' hoş bir sürpriz oldu. Elbette bir gün de kitap basımı için aynısı gerçekleşecek.

Kasım ayı, kış ve sağlık için gereğinden çok güneşliydi. Epey kişi grip olmuş durumda. Ben yine iyi sıyırttım. Geçen senenin deneyimleri beni tedbirli yaptı. İyi de oldu.

Sırada ne var? 'Gerçeküstücülük' sergisi için yazılan metin, beni 'Plastik Sanatlar' dosyasına yöneltiyor. Bir türlü anımsayamıyorum, 'Karikatür' yazısını temize çektirdim mi, çektirmedim mi, diye... Onu da ekleyince başı sonu belli bir yapı oluşmuşacak. 'Yazı Yolu' izleklerini yeniden elden geçirince, 2001 rotası da aşağı yukarı belli olur. Belki sürpriz de olur ama eldekileri tamamlamayı yeğlerim.

'Rüya Yolu' hariç 'Yazı Yolu' ve diğerleri, 'Yaşarken / Yazarken'de toplandı ama geçici olarak. 1994'ten başlayarak ıraksanmalarımı geçici olarak yakınsıyorum. Sonra yeniden koyvereceğim. Böylelikle, kontrol parametreleriyle birlikte değişimlerim kayıtlanmış olacak.

21.11.00, 14:00, Ev.

En çok 100 yıl yaşamış olacağım. Evren tarihinin, son 4.000.000.000'ı canlı, son 11.000'i zeki olmak üzere, 10.000.000.000'ıncı yılındayız. İnsanın Evren'le olağanca boy ölçüşecek duruma gelmesi için, en az 250 ila 2.500 yıl (benim koyduğum kritik eşik menzilleriyle çakışıyorlar, sırasıyla tam Sanayileşme ve Uzaycılaşma) daha gerekiyor. Ben o zaman çoktan ölmüş olacağım. Çok çok çok az bir olasılıklaki tam kayıt durumunun tersi her olasılıkta, o zaman değil adım, tozum bile kalmamış olacak.

Eziliyor muyum? Hayır. Öleceklik beni eziyor ama bu değil... Bu açıdan çok erken doğmuş sayılabilirim. Tam karşılığı olmasa da benzeri örneklerim var: Pieter Bruegel gibi, İbn-i Sina gibi, dehaları, biyografilerine ve tarihçelerine çok büyük gelmiş kişiler...

Öyleyse ürünlerim boşu boşuna mı olacak? Hayır. Nasıl, İnsan'a Evren'de yer açıyor, onu buna ve Evren'i ona hazırlıyorsam, daha küçük menzilli ön çalışmalar da yapılabilir ama kesinlikle oyalanma ve avunma anlamında değil...

Bir gün gelecek, Evren'in yüz milyarıncı yılında da olsa, yüz yıllık (ve on üzeri dokuzda birlik) zaman ve on üzeri yirmi yedide birlik mekan ölçeğinde bir şey, Evren'in evrimötesini ve tarihötesini başkalaştıracak. Diğer bir deyişle gelecek kesinleşmedi, yalnızca kestirildi. Bu çatışma, değişik bir başkaldırı olarak anlaşılabilir: Canlılığa, zekaya ve negatif entropiye karşı...

Ölümsüzlük değil, başkalaşım... Canlılığın cansızlıktan, zekanın zekasızlıktan olmuş olduğu (veya olmuştuğu) gibi...

Görüldüğü gibi, günceye neler izdüşebiliyor...

23.11.00, 20:25, Ev.

Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun 'Zoraki Diplomat'ını ve 'Politikada 45 Yıl'ını birarada yeniden okuyorum. Tuhaf bir ikilemde: Diplomatlara karşı / ilişkin söylediği 'yeniye kavrayamama' olgusunu, kendisi (Türk olarak) CHP'li ve anti-komünist iken aynen yineliyor. Kıssadan hisse: Aynısı bana da olabilir. Üçüncü Dünya'yı küçümsediğim yok ama gençleri küçümsediğim doğru ve kalkıp da aynısını bizim kuşağa karşı yaptığı için Murat Belge'yi aşığılıyorum.

Dünkü çağlar ötesinden bugünkü üç beş onyıl menzile... Aslında yukardaki parçayı da dün yazacaktım ama üşendim. 2000 YY'sinin yıl bitmeden bir kitaba tamamlanmasını istiyorum. Bu daha çok parça yazmak demek ama aynı gün olsun istemedim. Sonra bir baktım ki aradan iki gün geçmiş.

Saat 18:00-20:00 arasında Ang Lee'nin 'Buz Fırtınası'nı seyrettim. Seyrettiğim ilk filmiydi. Karate filmini de er geç seyredeceğim ama 'Düğün Yemeği'ni hiç mi hiç merak etmiyorum. Onu gerçek bir 'auteur' saymıyorum (belki ileride olur). Son bir buçuk ayki film seyretme fırtınasında, 'sıradan yönetmenlerin sıradan insanlara ilişkin sıradan filmleri' bolca vardı. Lee de kendi payını aldı.

Her şey ne denli açıkseçik: Bir türlü değiştirilemeyen bir gündelik yaşam var ve bazıları onu yazdı sayıyor. Bugün 'Scientific American'ın Kasım 2000 nüshasında insan türünün Samanyolu Gökadası'na yayılmasına ilişkin bir tartışma vardı. İnanılmaz ama taşra lisesi fen öğretmenlerinin düşünce düzeyindeydi. At gözlükleri beyinlerini boğmuş ama bunu ayırsayamıyorlar bile...

Her şey bu: Beyin var veya yok...

24.11.00, 08:05, Ev.

Uzmanlaşmış yaşam üzerine:

Yemeğimi, giysimi, barınağımı, vb kendim yapmadım. On bir bin yıldır da insanlar böyle bir düzen kurmuşlar.

Ailemden ayrı yaşadığım için, 26 yıldır kimse bana parasız bir şey ikram etmedi. Buna da aldırmadım.

Ben, başından beri, 'entellektüel' denen sınıf içinde yer almışım. Hani, tarih öncesinde ateş başında oturup akşam gelenlere öyküler anlatanlar çeşidinden biri...

İstanbul'da işler karışık. Kitapçılar, asla entellektüel olmasalar da, insanların kitap, dolasıyla 'entelekt' gereksinimini doyuran kişiler sayılırlar. Bense, profesyonel bir okur-yazar-satıcı olarak, bırakın İstanbul ve Türkiye'yi, Dünya ölçüsünde ve ölçütünde bilgiye sahibim. İşin içine internet de gireli beri, çok büyük beyinler gerekiyor ve o da bende var ve başkalarında hiç mi hiç yok. Ancak, kimse büyük balık istemiyor. Yani, talep olmayan bir malın arzı bende var.

Sıradan / gündelik işleri ise, kadınlara mal edilenler dahil, hep kendim yapageldim. Sonuçta, işi görülen bir aristokrat olacakken, başkalarının işini gören bir sokak serserisi oldum.

Bu panorama istisnasal değil. Metropollerin cilveleri bunlar. Türkiye'de mezun olduğu bölümle ilgisiz işlerde çalışanların oranı bayağı yüksek (en az % 25 diyeyim). Yılda bir iş ve beş yılda bir alan değiştirildiği de hesaba katılırsa, hem marksistlerin, hem de kapitalistlerin işbölümü-uzmanlık konusunda ne denli yanıldıkları ortaya çıkar.

Artı: insanlara emeklilik de öğretilmemiş ve ben bu yıl kendimi kendi kendime emekliye ayırdım. Tabii ki ortada ikramiye ve maaş yok. Yalnızca tempoyu değiştirdim.

Biyografi bölümlenmesinde ortada bir kaos var ve iş dünyası bunun yalnızca küçük bir kesri. Her zaman olduğunca, bana kazığın en sivri ucu dokunuyor.

Yakınacak durumum da yok. Sağım ve durumumun bilincindeyim.

Bugünün kıssadan hissesi buydu: Ekonomik determinizmi özyaşamıyla değillemek.

•

(17:05, Ev.)

Ters bir ilk daha: Aynı gün için ilintisiz iki parça...

Bir rakı akşamı. Ramazan'ın eşliğindeyiz. Ezan sesleri midemi bulandırıyor. Sorun din değil, sorun insan...

Sıkkın bir gündü. Makul bir ikindiydi, daha da makul bir günbatımıydı.

Gece, ah o gece. Bu denli sadakat. İnanılır mı bilmem ama 20 küsur yıldır İstanbul'un akşamları hep aynı...

Önce tokurdadır, sonra kımıldadır, ardından azıcık sallar, bir bakarsınız girmiştir ve oradadır. Kesinlikle 'cinsel ilişki' mecazıymış gibi anlaşılmasın. Bir tür hızlandırılmış difüzyon sözkonusu. Gece, zihine 'sızmak' ne sözcük, akıyor, akıyor...

Yaşlılık insanı geveze ve kaçınılmazca dürüst kılıyor. Susamadığını kusuyorsun...

Neden böyle? Evet, yine bir dürtü: Aziz Nesin'in 'Türkiye Şarkısı Nazım'dan bölümler okuyorum

rasgele... Yüreğimi buruyor ve burkuyor... Gerçekten...

(Bilgisayarda fonda Sezen Aksu çalıyor, rasgele...)

Kimse öleceğine inanmıyor. Bu, 'ölüm varsa, ben yokum ve ben varsam, ölüm yok'un lümpen versiyonu. Kaç kaçabildiğin kadar... Ölüm, itin göt deliğinde olsan da, seni bulup vuruyor can'ım... Bilirim, Karayılan'dan halliceyim de ondan...

E, gel de şair olma...

Gün gecededdi (burada yazım yanlışı yok)... Ve hala oradayız...

İşte, o andan gelecek yüzyılı soğuracağım ve doğuracağım...

Ve yazacağım kuşkusuz... Ne beklenirdi ki...

Teşekkür ederim edebiyat (yine bir yeğlem daha)...

25.11.00, 09:00, Ev.

Duygusal ketleme sorunu:

Asla Freud'cu biri olmadım. Yine de, duygularımın çoğunu bastırdım, çünkü düşünmemi engelliyorlardı. Bastırdığım doz bile çok yüksekti ve bunun cezasını çok çektim. Aşk peşinde koşacağım diye, kadınlara yıllarımı zıyan ettirdim. Sonra da kıçlarını dönüp çekip gittiler. Ayrılığın acısı şimdi bile içimde canlı.

Asıl sorun, insanlara karşıkı duygularım. Hiç olumlu duygum olmadı ve bu beni epeyi süre utandırdı. Psikopati eğiliminin örtülü olarak ayırdındaydım.

Şimdi bastırmalarımı kaldırdım ama duygularım hala bükük. Ancak rüyalarımda duygusal doyum yaşayabiliyorum. Bu da beni rahatsız etmiyor.

Shevek de aynı şeyleri yaşar. Sonra kendi gibilerle buluşur ama sonunda onlar da bayar, çünkü ayrı dünyaların insanlarıdır. Ülkemin barbar insanlarıyla, internetin salak uygarları arasında bir seçim sözkonusu olamaz.

Sonuç?: Durumu saptamak ve yazmak da yeter...

1984-1993 arasında 3.500 sayfa günce yazmışım. Bunların tamamına yakını duygusal hezeyanlardan ibaretti. O zamanlar dengeli olamıyor ve kalamıyordum. Şimdi ise dengeden uzaklaşamıyorum ki bu da yaşlanmanın temel özelliklerinden birisi...

Kuşkusuz, epsilon açar var. Onu görmesem, bu kadar satırı yazmazdım. Sorun, onu uygulayıp uygulayamamada... Nerede bu açar? Yenilenmede. Bugüne dekki düzeysiz insan geçmişimi silmek, enazından durdurmak gerek. Yeni insan bulmak sorun değil. Sorun nerede olduklarında... 'Üniversite', eskiden hazır yanıttı. Şimdi öyle değil. Papirüs, kendine mekan edindi. Bana Yeni Olg'u anımsatıyor. Yayınevlerine sürekli kitap göndermeyi sürdüreceğim. Duvar er geç çatlayacak. 'Karanlık Kent'teki gibi, duvarların yeri her an değişiyor. Kendimi geçici olarak yeniden esnekletireceğim.

Olmazsa da ne yapayım. Topal karınca yola devam...

26.11.00, 08:05, Ev.

Beyin Yolu:

'Scientific American'daki 'Evren'e yayılma' tartışması bana şunu düşündürdü: Benim düşünme biçimlerim diğerlerinden tümüyle farklı ama nasıl?

Bir kere, bu konuda Sagan'a söz vermem. Baştan değilim onu ki bu bayağı bir yol olanağı açar.

İkincisi, söylenenleri diğer bilgi alanlarındaki bilgilerle çabucak karşılaştırırım. Örneğe; eğer varsa, Samanyolu Gökadası'ndaki Dünya benzeri gezegenlerin dağılımını kabaca bir anımsarım.

Sonra, uzay yolculuğu yöntemlerinin evrimini bir tasarlarım. Bu da sıçramalar demek olur.

En sonunda da, elde ettiğim sayıyı sezgiyle bir taratırım. Örneğe, iki milyon yıl olmayacağı kesin. O sürede insan kendini bitirir de yeniden başlatır.

Hepsi 1-5 saniye aldı. Gerçek durum bu. Düşünürken yalnızca ana izlek çizgileri oluşuyor zihnimde. Sonradan sözcüklere, aslında düşüncelere geçiyorum.

Lisedeyken başıma gelen, 'kare içi daire içi kare ...' alan limiti ve düzgün on iki yüzlünün hacmini onu on iki adet eşgen piramide bölerek hesaplamak gibi iki örnek bana, kuramsal bir zeka olduğumu, başkalarının yetmediği yerde kullanılabileceğimi bana erken bir yaşta gösterdi.

Bunlar temel bilim alanları. İnsan bilimlerinde iyice karmaşa var. Örneğin, Freud'un aleyhine kimseyi ikna edebilmiş değilim. Orada sezgi daha çok işe yarıyor. Önce bir çizgi çizip sora yürümek daha iyi işliyor.

Son beş yılda fütüroloji iyice global moda oldu. O güne dek yalnızca mikro sorunları düşünmüş zihinler, makro ölçekte / ölçütte anında çuvallıyorlar. Bir kere, nicel değişimlerin nitel değişimler demek olduğunun ayırdında değiller. İnsanın aileyken ayrı, sınıfkken ayrı davrandığını ayırsayamıyorlar.

Benim en şanslı (veya başarılı) olduğum durum, zihnimi (ya da beynimi) otuzumdan sonra da koruyabilmiş olmak. Ben çocukken pek pek otuz yaşında olanlar bugün altmışını geçtiler ve yaşlılığın hatalarını (aslında 'bunaklıklarını' demem gerek) öylesine salakça yineliyorlar ki... En keskin örneğim Murat Belge. Gençken gerçekten kafası çalışan biriydi. Nolduysa oldu ve bugün bir ebleh bu adam. Radikal'deki siyasal yazıları ayrı bir alem, Avrupa Parlamentosu takınağı ayrı bir alem, babası gibi bir artiz parçasına takılmışlığı ayrı bir alem.

Ortayaşlılığın ve yaşlılığın aptallaşma olduğunu biliyorum ama kendimi ne denli koruyabileceğimi henüz bilmiyorum. Baha, benden yalnızca iki yaş büyük ama zihni çökeli ve tükeneli yıllar oldu. Dünya'da yüz yaş üstü akliselim örnekleri (ilginçtir) onun üzerinde. Eh, zaten hep imkansız peşinde değil miydin?

Oraya kendiliğinden geldik: Zihnime şu an meydan okuyan 'olanaksızlıklar' nelerdir? 'Evrene yayılma' problemi, onlardan biriydi.

Zihnimi bu tür egzersizlerle dinç tutacağım.

27.11.00, 07:25, Ev.

Düşten Düşüneye : Bir Örnekleme:

Bu gece (biraz evvel) önce deniz gezili başlayıp, sonra karada fırtınalı ve selli süren bir rüya gördüm. Rüya, bir bilimkurgu öykü oldu. Bir yanardağ kenarında, diğer insansılarla karşılaştım, yanımda bir dişi vardı, o diğerleriyle kavga etmeye çabalıyordu. Onlara başka ufukların da (ya da ötelelerin) var olduğunu anlatmaya çabalıyordum, kabul etmiyorlardı. Yarı uyandım. Bu kez bir bilimkurgu öykü yazmaya koyuldu zihnim: Simulatör. Sorun çözen canlı / organik bir bilgisayar. Örneğin, insanın uzaydaki evrimi sırasında, kol organının alacağı olası biçimleri, biyolojik-somut olarak kendi kolunda yaratabiliyordu. Oradan soyut sorulara geçtim. Bir kitapçı dükkanında geçen bir sohbet tasarladım. Biri, birine triyalektiği (artı Hegelci kategorik ayırtsızlığı) ve kozmos-kaos sentezi mantığı içeren bir öykü anlatıyordu. Orada artık tam uyanıktım. Hepsi on beş dakikada olup bitmişti.

Duvarı geçtim ve geri döndüm. Duvar canlılıktan da geliyor.

Durumum açık: Soyutluğa geçtiğimde ferahlıyorum ama somutluk orayı da etkiliyor ve somutluk olmadan yaşam yok, dolayısıyla düşünce de yok. Düşüncenin sıçramalarla evrimleşebilmesi için, somut durumlara dayanıp onlarda değişmesi gerek ama yaşam da bitiyor. O nedenle insanlar, bir biyografik uzunlukta çok değişmiyorlar. Dehaların çok biyografisini (ürün-sonuçlarını da) zihnimde deriştirmem, bir nekrografiye onlarca sıçrama sığdırmama olanak sağladı. Bu nicel bir dizi değil. Ölmeden, daha doğrusu yaşlanmadan önce, yöntemi değiştirip bir başkalaşım yakalamam gerek. Zaten daha önceki yöntemsizliklerim de bu işlevi görüyordu.

Düş-düşüncenin anlamı / yorumu buydu.

•

Zıplama:

Kaos-kozmos sentezi bir mantık nasıl olabilir?

- Kestirilebilirliğin olasılık yüzdesi gibi değişebildiği bir dizi (veya polinom veya grafik).
- Kategorik aitliğin değişebildiği bir durum (Muğlak Mantık).
- Açarların ve açmazların düğüm topolojisiyle çözüldüğü bir dizi (var ama adını anımsayamadım).
- Hepsinin ya 'x-y-z' kartezyenliği, ya 'x-i' karmaşıklığı ya da (saç örgüsü gibi) örüntü koşutluğu ki orada da aitlik ve aitsizlik bir kez daha değiştirilebilir...
- Limitler: Gödel kanıtlanamazlığı. Kategorik paradoks (Russell). Epsilon operatör (?).

Sanırım, çözümsüzlükten epeyi epsilon ileri aşamaya ulaştım. Enazından sonucun ne olabileceğini tasarlayabiliyorum, denklemler süre alabilir (3 Mantık 13 yıl aldı ve hala tamam sayılmaz).

28.11.00, 09:05, Ev.

Günce üzerine:

Son bir haftadır günceye sıkı kilitlenmişim. Fena da değil. Daha da iyi olsun.

Günce türü olarak rüyanın nasıl yorumlanabileceğine yirmi iki yıldır karar veremedim. Kesinlikle Freud'unkiler de değil, hiç yorumlanamaz da değil...

Günce olarak güncenin nasıl yazılacağına da karar veremedim. 1984 yılından bu yana 3.500 sayfanın çok üzerinde günce yazmışımdır. Kimi neyin günce olduğu belirsizleşmiştir. Kimi güncenin sınırları dışına (dünkü 'kaos-kozmos sentezi bir mantık nasıl olabilir?'de olduğu gibi) çizgi uzandırmayı bilinçlice yeğlemişimdir. Kimi günceye döneyim diye debelenirken kışım dışarda kalmıştır.

Epeyi günce okudum. Hiç 'yazı-ölüm(+alkol)-rüya-düşünce(ya da beyin ama epsilon)-gündelik' ayrımında günce görmedim de, duymadım da... Bu ayrım, bende yaşayarak oluştu.

1800'lerdeki 15.000 sayfalık dünya rekoru (Amiel) beni sıkar. 100 yıl ve 5.000 sayfa iyidir ki bu olağanda 50 yıl ve 2.500 sayfa demektir ki özeti her zaman 250 sayfaya rahatça sığar.

Ben, 50 yılda ne olurum? Bu gidişle 5.000 sayfa olurum. Yaşlılığı çok daha ayrıntılı yazmak niyetindeyim ki 40 yıl daha sürebilir.

Elde yayınlanabilir günce ne kadar? Rüya 100, Ölüm 100, Yazı 300-500, Gündelik 300-500, Beyin 50 sayfa gibi... Yine de yuvarlak hesap 1.000 sayfaya ulaşıyor. Ne de olsa, 'seçim tahminleri' gibi öznel-nesnel karışımı metinler de var. Portreler hiç yazılmadı. Aşklar ve cinsellik, 'mahremiyet ilkesi' uğruna hiç yazılmadı. Mekanlar hiç yazılmadı. 'İstanbul' dizisi ayrı bir alem: Neyin yaşam, neyin kurmaca olduğu belirsiz...

Sonuçtan hoşnut olmam gerekir sanırım...

30.11.00, 20:10, Ev.

14.756'inci gün.

Dün bir kitabım daha reddedildi. Bu kez telefon edildi.

Bugün 'psikom' sitesinden rüya yorumu için ayrıntılı bilgi isteyen bir 'e-mail' geldi. Yolladım. Umarım içeri (tımarhaneye) almazlar.

41 günde 47 film seyretmiş durumdayım. Yarın sırada Trier'in 'Dancer in the Dark'ı ve iki Argento var. Trier için 'imdb'de yazacağım.

Sonradan not: 3'ü de seyredildi.

04.12.00, 08:30, Ev.

İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde 'anime' (Japon çizgifilmli) haftası başladı. İki günde dört adet seyrettim. Dört günde dört tane daha var.

Devinim ve renk... Öykü de önemli ama bu ikisi onları benzersiz kılıyor.

Dikkat ettim: 2000 (şimdiki bolluk), 1993 (sokaktaki zamanımda TYT ve FKM bolluğu, 1986 (devlet televizyonunun ikinci kanalının ilk açıldığı yılda 50 sanat filmi yönetmeninden örnekler ve 50 festival filmi akışı), 1979 (BÜSK'ün bolluk yılları), 1973 (hem yazlık sinemalar, hem de televizyondaki sessiz ve siyah-beyaz dizisi), 1966 (Derince yılları) gibi 7 yılda birli bir dizi... Bir sonraki yoğunluk evresi, 2007'de (+/- 1 yıl) olacak demek.

Bir yılda 300 film hedefi tutacak gibi, ilk % 20'lik dilim (60 tane seyretmişlik) % 15'lik sürede (2 ayda) tamamlanmışacak.

Neden bu denli önemli bu benim için ve neden bu denli ayrıntılı anlatıyorum onu? Evrimler denli, sıçramalar da önemli olabiliyor, onu göstermek için... Ve ben sıçırıyorum, her açıdan...

Hayal, rüya ve düşünce... Ben bunların bütünde aynı şeyler olduğunu düşünegeldim hep. Başkaları da öyle düşünüyor ama ben öyle yaşıyorum.

Kendimi iyi hissediyorum. Zihnimin sürekli beslenmesi gerek. Kültürel üretim ise, benim tüketim hızımın altında kalıyor. Tıkanmalar ve sıçramalar bu nedenle oluşuyor.

Neyse kısa süre için de olsa, kendimi mutlu hissetmekten çok keyifliyim.

Yol şimdilik açıldı. Çünkü sırada John Woo da var. Dans filmleri de gelirse, çok hoş olur. Mart'ta da yeniden belgesel fimler var.

2001 planlarına geçsem gerek. Nokta.

05.12.00, 17:15, Mimarlar Odası.

'Manga'ların sonuna doğru:

Gecenin hazzını sürüyorum. Yalnızım.

Ramazan ayının aptallığı kitleye ve ne yazık ki Beyoğlu'ya da sinmiş durumda. Kendi ülkemde sürgünlüğüm, paranoya değilmiş.

Yılbaşını tek başıma geçirmek istiyorum.

Sinema maratonu sürüyor. Woo'lar için ara vermek, hezeyansal soğuma yaratacak. 'Dance in the Ma'nın yalnızca cilası kaldı. Bu kez (ilk kez olmak üzere), internetten de alıntılar da koyacağım.

Dans-film öncülüğüne ekler yaratmak üzereyim. (Tango olan ve olmayan bir müzik dinliyorum şu an.)

Kendi şerefime...

Bugün birini gördüm. Onu görmek istiyordum ama o an nedenini anımsayamadım ve şimdi anımsadım. (Asker danslı jenerikli filmi soracaktım.) Onunla konuşmadım.

Gerçek değerleri taşıyan biri olarak kürel soytarı rolüne düşürüldüm.

Soytarı durumunda olduğum tek moment o değil.

•

(22:55, Ev.)

Yine gecedeğim. Bu kez sessizlik duyuluyor. Buzdolabının hırıltısı bir kedininkinden hoş. Aşağı katta diplerden bir yerlerden televizyon mırıltısı geliyor arada.

Nedir bana bu kadar iyi gelen?

Yeniden boş alana kayışın keyfini sürüyorum. İnsanlar mutsuz koyun mezbahalarında birbirlerine sokuluyorlar. Korkuyorlar: Ölümünden, düşünceden, varlıktan... Kaçıyorlar...

Ben de korkuyorum ama saldırıyorum ve her seferinde yokluktan varlıklar ısırıyorum.

Değiyor.

Ek: Önceki (ama bugünkü) bölümdeki 'anımsayamama' planı gibi örnekler, benim için öyküye açılım sayılıyor.

Günce, yeni bir 'lezzet' kazanmaya başladı. Henüz talep edilmemiş ve adı konmamış bir 'aroma'.

Çok anekdot:

Bakkalda, içki satıldığı için eskiden o bakkala girmeyen birinin öyküsü anlatılıyordu. Şimdi içkiye mi başladığını sordum. Yanıtladılar: Hayır, eroinman oldu...

Bir de, dün bir kanalda bir kedinin kurtarılması haberinin öyküsünü günbatımında anlatmışlardı. Kediye tahta atıp ağaçtan düşürmüşler ama o havadayken çekim kesilmiş.

Bugün de Nalan ile alışveriş için dolanırken, üniversiteli genç kızları gösteri yaptıkları için Galatasaray'da ekip otobüsüne salla sırt ettiler. Onlar da 'zafer' işareti yapıyorlardı. Sonradan yedikleri dayakla ne hissettiler acaba?

06.12.00, 17:50, Mimarlar Odası.

Gökyüzü sisli. Geceye karşın loş ışıklı. Bir bulut görünüyor bile...

'Histeri', 19. Yüzyıl'da ayrı tanımlanmış. 20. Yüzyıl'da ayrı tanımlanmış. Şimdi ayrı tanımlanıyor. Olduğu gibi olmaya zorlanan ama başkaldırıp savaşımayan kadının duygusal faşizmlerinden biri: Mazlum rolü, masum rolü. Bugün Türkiye'de bile kadınların en az % 25'i insanca yaşama koşullarına sahip ama insan olmaya yeltenen yok. Erkeğin eteklerine sarılıp onu boğuyor.

Havada ham-am kokusu, tam-am yok.

Rutinimden / rotamdan geçici de olsa çıktım. Tarih için kuramadığım denklemleri kurmuş olduğumu ayırsadım. Bir dizüstü bilgisayarın ekranındaki rasgele değişen grafik animasyonlara bakarken ayırsadım bunu. Bakış açısını değiştirince, gördüklerin de değişiyor.

Durumum iyi mi, kötü mü? Sanırım bunu sormayı geçeli epey yıl oldu.

Yeni başlıklar üretme zamanı...

.

(23:00, Ev.)

Sinemadan dönüyordum. Ali Sami Yen Stadı'ndan uğultular geliyordu. Millet oruçlu oruçlu, gecenin onunda başlayıp on ikisinde bitecek bir maç için yollara dökülüyor. Bir de yenerlerse yandık.

Ev bu sıralar sessiz. Yönetici hanım, son yıllarda ilk kez beni pozitif yönde şaşırtan biri olarak, şikayetim olursa ilgileneceğini söyledi. Aşağıdakiler de durumdan haberdar sanırım. Seslerini en geç on birde kesiyorlar.

O kadar hoş oluyor ki... Karanlıkta sessizliği dinliyorum.

Şimdi de öyle.

Yıllar öncesinin genç ve acemi Reha'sı gibiyim. Bu beni mutlu ediyor. Yürek temizliği sorunu değil. Yitirmemişim. Önemli olan bu.

Günce, kendi kimliğini kazanıyor. Yazarı kimliksiz bir güncenin kimliği olabilir. Daha da önemlisi o günce, yazarına yaramamışken, okuyanına yarayabilir. Benim Kafka'ya karşı konumunda olduğu üzere...

Tarih için unutmuyayam diye notlar:

1. Asimptotların denklemi ve konumu değişebilir. Bu da kritik eşiklerin neden kaydığını açıklar. Ek olarak, asimptotlar da, içrek parametrelerce oluşturulduğu için, onlar da değişir. Örneğe, Birinci Dünya'nın neden bilgileşmediğini (ya da 2. Sanayileşme'diğini) açıklayabiliriz. 1990 momentinde gerilim itkileri kalkınca, asimptotun yeri değişti ve kendisi çözüldü (yani kültürel dürtü artık yok).
2. Asimptotlar da dinamik olabilir. (Bu, görüntüdeki çizgilerin şarkıdan etkilenmesi nedeniyle düşünüldü.) Asimptotlardaki titreşimler / salınımlar bir tür biçimde, duyarlı bireylerin iç osilasyonlarıyla da örtüşebilir. Ancak, böylelikle, Fassbinder'in Birleşik Almanya gerçekleşmeden, onun nedeniyle öldüğünü öne sürebiliriz.
3. Çıkarımlarımı kendi üzerimde uygulamaktan, yani 100 denekli deneyde 99. gönüllü olmaktan vazgeçtim. Bu, bakış açımı, dolayısıyla çıkarımlarımı etkileyecek / değiştirecek.

İlginç bir günce parçası oldu doğrusu...

07.12.00, 23:00, Ev.

Bu akşam Altman'ın 'Short-Cuts'ını seyrettim. Beni hiç mi hiç açmadı ama aşağıdaki başlığı yazdırttı.

Cinsel Özgürlükler:

Ebeveynim, ne köylü sayılır, ne taşralı sayılır, ne de kentli sayılır. Değer yargıları alaturkaydı. Başta (ergenliğimde) durum ortaya çıkmadıysa da, sonradan babam bana bakire ve olgunlaştırma enstitüsü mezunu gelinler almaktan söz eder oldu. Pekala bir astsubay kıızıyla evlenmiş ve üç çocuklu biri olabilirdim.

Ama yatılı okul süreci herşeyi başkalaştırdı.

Kendi bakirliğimin gittiğini, giderken hiç ayırsamadım. 18 yaşında bile cinsel yönden, rüyamda kadınları küçük penisli göreceğim denli cahildim. İlk kızla 19 yaşında çıktım. 20 yaşında öpüşmeyi öğrendim. 21 yaşında ilk kadınım ile yattım. (Cinsel birleşme yapmamıza karşın, bekaret zarı yerinde kalmış olmalı.) İlk masturbasyonumu 22 yaşında yaptım.

Benim kuşağım için bunlar olağandı. Olağandışı olan şu: 20 yıl sonra benim gibi 20 yılda 20 kadınla birlikte olmuş olanlar, yaşıtılarım içinde yalnızca 'artiz tayfası' olabilir. Zaten 25'imizde evlenmeyen kalmamıştı. Çoğu üniversitenin son sınıflarında peydahladığı ilk karşı cinsle evlendi. Tam izleyemesem de, çocuk yapmayan da kalmadı gibi... Evlilikleri de, istetmeli, gelinlikli ve düğün salonlu oldu.

TC 2020'de bile, 2000 ABD'si gibi nüfusun % 10'u tek başına yaşayan, evliliklerin üçte birinin çocuksuz, evlilik dışı ilişkilerin üçte birinin çocuklu olduğu duruma gelmiş olmayacak. Yani şu an %0 1'den de az olasılıklı bir durumdayım.

Bunlar için sosyoloji yanı. Psikoloji yanı da var.

Gençliğimde, 1960 sonuna ait bir fotoğrafımı gördüğüm için, aslında sağlıklı biri olduğumu farkettim. Cinsellikte de, nedense bana kimse öyle kondurmasa da, gereğinden ateşli biri olduğumu erken ayırsadım. Bugüne dek fiilen mono-hetero-seksüel olageldim ama fikren aseksüel-poligamist olduğumun bir kaç yıldır ayırdındayım. İradem libidomu çok fazla bastırmış. Varyans, beni ayrallığa sürükleyemez ama 40 yaşında zihnimin konsantrasyonunu gereğinden çok dağıtan bir cinsel enerjim artmış durumda. Örneğe, bu yaşta ergenler gibi haftada dört-beş kez masturbasyon yapmak komiğime gidiyor ama yapmayınca da rahatsız oluyorum.

Bir kadınla cinsellikte birebir yaşayacağım herşeyi, kendi erkeklik ahlakımın sınırları içinde saydım hep ve öyle de yaşadım. Benim kuşağım için, bu özgürlük ötesi bir durum. Yalnızca kadınların bastırmalarını aşmak bana düşüyor. (İşte alkollü gecelerin nedeni...)

Bunlardan hoşnut muyum? Kesinlikle hayır. Erkeğe yüzde yüz etkin bir rol biçen alaturka dişilik beni rahatsız ediyor. Sürekli kur yapmak ve elde etmek yorucu bir iş oldu.

On kez aldatıldım ve hiç aldatmadım ki bu beni en çok rahatsız eden durum. Sonuçta altı yıldır partnerim var. Kendimi özgür sayabilirim ama o beni saymaz ve bu bir çelişki. Kuşkusuz, kendimi denetleyebilirim.

Sevgisiz cinsellik yaşayabileceğimi geç farkettim. Bu konuda kendimi aldattım diyebilirim. Keza, çocuk sahibi olmanın ne kadar büyük bir felaket olduğunu da çok geç ayırsadım.

Sorun, 40'ımdan 60'ıma kadar süreç. Andropoz yaşayıp sübyancılığa kayacak halim yok (ki seyrettiğim ikinci (anime) film (Kite) bu konuya ilişkindi). 15 yıl önce hocamla birlikte içki içerken (o zaman ben 25, o 45 (yani benim şimdi eşimde olduğum) yaşta idi) şunu ayırsamıştım: Böyle bir açılım var: Orta

yaşlı kadınlar. Ben talihliyim mi demeliyim bilmiyorum ama şu an 30 civarında seyreden bir fizik yaşı var.

İşte burada yalpalar ve çatallanmalar başlıyor:

Partnerimi incitmeden kendi dertlerimi çözmek.

Çözümün biri, yazmaktan geçiyor. Kesinlikle, 'aseksüel-poligamizm'i açıklamam gerek. Sonra, diğer açmazlarla karşılaştırıp / karşılaştırıp dökmem gerek. Örneğe, artık Fassbinder'in eşcinselliğini anlayabiliyorum. Ölümün limitini almam gerek ki cinsellik-ölüm ikilemini kimse yazamadı. 'Ölene dek seks' ne demek? Bir anlamı varsa, bulmam gerek.

Kendi özel izlerimi (: track) belirtmem gerek. Kadınların bana ilgi duymaya başladığını kesinlikle ayırsayabiliyorum ama bunun nedenini bilmiyorum. Bildiğim, bir tür 'libido ışıması' durumuna geçiyorum. Bunun zekalı olanı var, zekasız olanı var. En hoşu ıskalama olayı: Ya onlar beni, ya da ben onları ıskalayınca, Eros'un hedefini şaşan oku gibi, yanlış çiftler oluşuyor. 20 yılda en az 10 örnek yaratmış durumdayım.

En özel derdim şu: 'İki' bulunur mu, yaratılır mı? (Keşif mi, icat mı?) Ben hep yarattım. 10, dünya rekoru ötesi bir sonuç.

Daha da ilerisi var: Beni neden kimse seçmedi? Eğer olağan akışına bıraksaydım, hala bakir kalmış olurum. Libidomun psikopat yönü, burada hiçbir sınır dinlemeyip, duvarları un ufak etti geçti... (Üstelik en az 5, en çok 10 da ben ıskaladım.)

Bu konu bitmez. Yalnızca başladı. İmlendi. 2001'de de sürececek.

08.12.00, 16:15, Ev.

Gündelik yaşamın kültürolojisi:

Dünkü konuya yakın bir konu daha. Son yıllarda giderek aklıma takılan, yanıtından pek emin olmadığım bir soru var: Türkiye vatandaşı, üniversite mezunu, çalışan, genç kadınların yüzündeki ifade neden öyle? Hoşnutsuzluk, yellozluk, doyumsuzluk, ne istediğini bilmeme... En önemlisi, ruhsuzluk, libidosuzluk, yaşama sevinçsizliği, hafif bir gelmeyen 'beyaz atlı prens' beklentisi...

Kadınların toplumsal konumunun ayırdındayım. Tuhaf olan, durumu çok daha kötü olanların çok daha memnun durumda olmaları. 'Eskiden boşanma yoktu, çünkü düşünülemez bir şeydi' gibi...

Acaba kendilerince erkeklerden intikam mı alıyorlar? Ya da annelerinden?

Değişen kültürün ve iki ayrı dünyanın çatışmasının içindeler. Gerçek 'çalışan kadın' kuşağı yeni oluşuyor. Batı'dan da kopya çekilemiyor.

Bir çözüm bulmak mı imkansız, yoksa var olan çözümcükleri bile bile mi yadsıyorlar?

Kadınlarımın hepsi böyleydi. Benden aldıkları libidoyu kendilerinin zannederlerdi. Sonra da kafa üstü çakılır giderlerdi.

Dişicikler, gençliklerinin ışması bitene kadar, hallerinden pek hoşnutlar. Sonra sonra erkekler piyasadan çekilince, ruh buzullaşması dönemi başlıyor.

İnanılmaz olan, başka her konuda 'n' çeşit ayrallık mevcutken, bu konuda blok standartın oluşmuşluğu.

Bu da sürdürüleli bir konu.

•

(20:00, Ev.)

Primo Levi'nin 'Boğulanlar Kurtulanlar'ını okurken...

Acı ve ötesi:

Çok acı çektim, bedenen ve zihnen (duygusalca ve düşünceselce ki ikincisi varlığı yok sayılan bir alan). Bu beni diğer insanlardan farklı yaptı. En önemli fark, çok acı çekmiş diğerlerinin tersine, başkalarının acılarına meraklı ('duyarlı' diyemem) olmamdı.

Bir buçuk yaşında doktorun 'ölür' dediği hastalığın verdiği bedensel ve duygusal acıyı anımsamıyorum. Ancak artetkisi üzerimde hep vardı ama tanımlayamıyordum. Hala da bilim bu konuyu açıklığa kavuşturmuş değil. 11 yaşındaki antibiyotik zehirlenmesinin yarattığı ölüm psikozu ise üzerinde çalışılmış bir konu. Arşivlere de girmiş durumda.

Acı bende tepki olarak direnç yaratıyor. 1990'da 'Mülksüzler'i ilk okuduğumda Shevek'in acı için söyledikleri beni sarsmıştı. O zaman ötesine geçebileceğimi de sanmıyordum. Levi'nin saptaması doğru: Kimin ne kadar dayanacağını kolay kolay bilemiyoruz, hatta insan kendisini ne kadar dayanacağını bile bilemiyebiliyor. Levi'yle uyuşmamız orada bitiyor. Ben asla kendi acımı biricik ve senzersiz saymadım. Naziler gibi istatistiği severim ve başıma gelenin bana özel olmadığına da aklım erer.

Sayalım bakalım acılarımı: Açlık (günde 2000 kalorinin altında 20 yıl), aşk ihaneti (10-20 arası ve 15 yıl), kitapsızlık (10 yıl), işkence (1 kez), hapis (1 ay), mahkeme (4 ay), asker kaçaklığı (20 yıl),

ölüm tehlikesi (10 kez), hastalık (40 yıl).

Bunların beni silmesi gerekirdi ama öyle olmadı. Yalnızca sevgisiz biri oldum ve bunu da işlevsel olarak kullandım.

Acının ötesi var. Ben epeydir oralardayım ama onun da ötesi var ve onu anlatabilmek için dili biraz zorlamak gerekecek. Örnekse, bu parçada dil havada kaldı, aksadı, bazı yerlerde de ıskaladı. Yine de yakınsama varlığı kesin.

09.12.00, 08:15, Ev.

Acı ve ötesi:

Rüyamda Nalan'la bir tramvay gezisi yapıyorduk. Son duraktan başka bir otobüse inmek için yürürken bir adam musallat oldu. Dönüp baktığımda Nalan çırılçıplak kaçıyordu. Ben dönüp adama saldırdım. Bir topluluk (sanırım turistlerdi) yetişti ve onu linç etmeye kalkışıp beni kurtardı.

Nalan, altı yıldır bana çok acı verdi. Bu rüya bunu bu kadar iyi açıklayabilir. Nalan, bırakın toplama kamplarını, gündelik hayatın rutinlerinde bile apışıp kalan, mızıldanan tiplerden. Onun sayesinde, hala utançla anımsadığım, bir kaç durumda kaldım. (Primo) Levi'nin yaşadığı, 'değer yargısı kapamı' nı ben de yaşadım. Zaten, kişiyi intihara sürükleyen de genelde bu açmaz oluyor.

Sabah uyanınca sol kulağımın arka alt yarısının derisi tek parça halinde elime geldi. Carlos Fuentes'in 'Deri Değiştirmek'i aklıma geldi. (Bir da animelerden birindeki, derisini bırakıp kaçan yılan-cadı.) Benim de yaşadığım bu: Yeni ruhsal durumum için deri değiştirmek. Eskiden derisiz veya çıplak derili idim.

Ben yaşayacağım. Bu kendime karşı bir söz. demek ki başkalaşacağım. Süreci oturtmasam da öyle olacak. Dengesizlik zaten zihnimin ve kültürümün ana niteliklerinden biri.

Acı çekmek üzerine iyi bir açılım oldu.

13.12.00, 16:00, Mimarlar Odası.

'Kafa Nakli Üzerine' metninin yazımını tamamladım. Çok az kez başıma gelmişti: Yazı çok hoşuma gitti ve yayınlamak istemedim. Tabii ki yayınlatacağım. Cuma günü 'Bilim ve Ütopya' dergisine teslim ederim.

Siyasal notlar aksadığı için yazıyorum: MHP'nin, polisin ve ordunun dişleri göründü. Böylelikle, çıkarımlarım üzerindeki kendi kuşkumu kendim eğlenceli buldum. Nalan'ı sağlama almam gerek. Az kaldı: 6-9 ay.

Zorunlu saymaksızın, 2001 yazma limitimi 1.000 sayfaya yükseltiyorum. 2000, 25 tamam kitap demek olmuştu. 2001, 35 kitap demek olsun. Mektuplar hariç, yazmayı bildiğim her yıl için bir kitap...

Açıkçası, 'imdb' de bir kitap olmuş durumda. Umarım, herşeyi saklarlar, çünkü şu sıralar onlarla uğraşamam. Yoksa kaydettiklerimle yetineceğim. 'Psycho' ise havada püf oldu.

Ne tuhaf, çölüme yağmur yok hala. Vahamsa, elimin altında saklı...

Öldüm ve geri döndüm. Bir kez daha... Sanırım, yeni bir tür yalnızlık yarattım. 'Vecd'e yakın bir düzeydeyim. Zihinsel dostlarım sağolsunlar...

Şaşırtıcı: Deliliğin parçam olduğunu görünce, ondan şu an kaçsım yok...

Dün akşam, yadiden sekize çok derin bir uykuya daldım. Sabah, sağ elimdeki egzama yarası hemen hemen iyileşmişti.

15.12.00, Olivo Han Çıkmazı.

Şeytanımın ironikliği üzerinde. (Burada bir negatif alter-ego transferi sözkonusu değil.)

Ne yapacağımı önceden biliyor. Durumu düzelteceğimi de biliyor. Çünkü bugüne kadar hep sağ kaldığım ortada. Ama hiç yol göstermiyor.

Sabah Pınar'la karşılaştım. Mahut sohbetlerimizden biri oldu.

'Bilim ve Ütopya' dergisine yazıyı verdim. Ender, beni anımsadı. (Dışarı çıkarken alnımı alçak merdiven tavanına vurdum.) Metin sanırım bir sonraki sayıda yayınlanacak.

Kamber'in dükkanında bir 'iç savaş' sohbeti oldu. Herkes, durumun ayırdında.

14.15'te bir Jet Li filmi seyredeceğim. Yarımda dışarı çıkıp zaman geçirmek için turlarken Mephisto'ya da girdim. In ını nın... 'Ana Dili' dergisi tezgahta. Agh. Yazım yok. Canım, bu önceki sayıymış. Bir önceki sayı. Evet, yazım çıkmış. Böylelikle hedefini 10 ay sonra bulan bir atış olmuş oldu. (Ayrıca, dergiyi satın almam diğer bir ironi konusu.)

'Düşünen Siyaset' de çıkmışsa ne gülerim ama...

Şeytan benimle alay ediyor. Yayınlanmanın yola girmesini zamanı şimdi mi?

17.12.00, 16. 50, Ev.

Bütünleşme:

Bütünleşiyorum. Her şey abartılı derecede anlamlı. Yeni bir / on / yüz / bin yıla giriliyor. Yaşamımın dört on yılı sona erdi. Okumayı öğrendiğim ilk kitaplarla ve sinemayı öğrendiğim ilk filmlerle bir dönemi kapıyorum.

Bugün 'Tai Chi Ustası' filmini seyrettim. Bana anımsattığı modern dansçıları bir kenara bırakırsak, bana biliyor olduğumu ayırsamam gereken bir şey anımsattı: Düşmanınız, kıramadığınızda geri tepecek bir çelik zemberek olabilir (bunu marksistlerin kapitalistlere karşıki konumu olarak düşünmüşümdür hep).

Biraz önce şunu da ayırsadım: Kuantum fiziğindeki parçacık-tanecik modeli, tümüyle Euclid Geometrisi'ndeki süreklilik-süreksizlik ikilemi koyutuyla ilintili.

İzmir Şirinyer'deki üç bin kişilik büyüklükteki yazlık Emek sinemasında seyredilen Wang Yu filmleri. 1971 sonunda / kışında okunan Martin Beck dizisinin ilk kitabı: Balkondaki Adam.

Kafa nakli üzerine metinden sonra bütünleşen, varlığımın yokluğunun bilinci.

Kesinlikle absürd değil...

20.12.00, 18:00, Mimarlar Odası.

Uzak Doğu Asya filmlerini seyretmeyi sürüdürüyorum. İki yönüyle çok doyurucular: Kendim gibi insanları filmlerde görmenin, benim için ne denli önemli ve olumlu olduğunu ilk kez ayırsadım. ‘Ne’, sinemada çok önemli, üstelik ‘köy romanı’ basitliğinde olsa bile...

Demek ki var-mışım, hem de kendimi eksi sonsuz hiçlik saydığım sürelerde bile: Sanal ma ile sanal hiçlik, sanal çok kişilikçiklilik ile difüzyondan metamorfoz yapabilir: Klein Şişesi’nin yüzeyinin gözenekli olduğu bir akış...

Günlerimin akışı berbat. Bugün evden dışarı akşam dörtte çıktım. Yazın çok sıcaktı, şimdi ise çok ıslak ve soğuk. Sinema bahanesi olmasa, tabutta gibi yaşayacağım.

Yazı verimine çok şükür. ‘Ordu’ yazısı şiir gibi olmakta. Şimdi sıra beni eğlendirecek bir metinde. Henüz tasarımı ortada yok.

‘İmdb’ küçük ve şaşırtıcı sürprizlerle sürüyor. Her biri ayrı birer uzun makale olabilecek bir çok tartışma oluştu, hem de Platon’u çatlatacak denli diyaloglu, hatta poliloglu...

‘Siyasetname’ dipnotu: Türkiye boka sardı.

21.12.00, 11:00, Ev.

Dünkü en son dipnotu açayım:

Kıyamet kehanetlerim hakkındaki kuşkularımı geri aldım.

Gerçekten iktidar için çarpışan karteller var. En üçkağıtçısı cumhurbaşkanı.

Ecevit giderayak: İster mezara, ister taşraya...

Ordu, kendi çıkarlarına uyması durumunda krizlere hiç aldırılmaz.

Siyasetçiler, kesinlikle faşizme ve engizisyona çok yakınlar. Aksaklık, ordu ile çatışmalarında ve bizde Krupp olmamasında.

Medya, olguların çok uzağında. 20 yılda 10 devin (Bilgin, Yiğit, Uzan, Ilıcak (x2), Nadir, Yılmaz, Çavuşoğlu (ve ortağı) Karacan (x2), Simavi (x2), Nadi) bu sektörde çökmesine bile uyanmıyor (Şahenk yolda).

İTO başkanı 'darbe olsun' dedi. Sonra tükürdüğünü yaladı.

Liderler 'kendini yak' dedi ve 20 kişi emre uydu. Yorum yok.

Ne olacak? Ne olduysa, o sürececek.

Entellektüeller nerede? Hapishane ayakçılığında... Ayakçılığın sonu kıyakçılık...

Böylelikle, bu yılki günce herşeyi içermiş oldu.

23.12.00, 18.10, Ev.

Ölüm çizgisine ulaşmaya dişiler engeldir.

Nedendir bilmem, dişiler erkeklerin bir sınırları aşmasını sürekli engellerler... Diyelim ki olanın olduğu gibi sürmesi için...

Verilen rol, alınan rol, yadsınan rol...

Ehh...

Ben öleceğim. Bunu düşünüyorum, hep... Engelleniyorum, hep... Dişilerce, hep...

Eee...

Bunun sonu nereye varacak? Herhalde asimile edilmiş bir bene değil...

Yapılmaya... Değmez...

Yenilsek de, aslolan başkaldırmaktır...

25.12.00, 17:10, Ev.

Dün gece rüyamda Mine'yi gördüm Bir gün önce, yeniden askere alınmışım. Çanakkale'de gibiydim ama orası değildi... İstanbul'da Ülkü ailesi vardı. Yazdı. Pembe renkli yıldız yağmuru oldu.

Sıyırttırıyorum... Ayırdındayım...

Şu an Sezen Aksu dinliyorum...

Yitirilenler geri dönmeyecek... Yaşanmışları da kimse benden geri alamaz...

Ölüyor muyum, doğuyor muyum? Ne önemi var?

Yarın farklı olacak ve ben orada olacağım ve başkalaştırılacaklar yeniden başlayacak...

Ağlasam gerek ama ağlamıyorum... Diğerleri de ağlamadı... Dostlarım ve düşmanlarım...

Özlüyorum, neyi özlediğimi bilmeden...

•

Olmamak çok gülünç, tahayyülü bile imkansız... Acısını ne yapayım?

Yazı bu... Orada, belli ve anlamsız gibi gözükürken herşeyi imleyen...

Yarın hala var, benim için, amin...

•

Tuhaftır, olmamayı yaşamak istiyorum. Başkalarının olmamasını, hatta kendimin olmamasını yaşadım ama hala olmamayı merak ediyorum... Bilmediklerim çok... Belki de tüm hiçlikleri yaşamak istiyorum...

Bu, mümkün mü? Keşke...

26.12.00, 17:15, Ev.

Dün gece rüyamda havacı erdim. Bir uçak havadaki hedefe gösteri atışı yapacaktı. Generaller seyretmek için toplanmışlardı. Ben kenarda duruyordum. Uçak birden pikeye geçti. Çevreyi bombalamaya başladı. Gürültüler çok gerçektir.

Uyandım. Sokağı dinledim Sessizdi.

Bir kaç gece önce de yine askerdim. Çanakkale'deydim. Askerlik yaptığımı kanıtlamaya çabalıyordum. Ülkü ailesi İstanbul'daymış. Onlara telefonla ulaşmaya çabalıyordum. Selpakçı çocuklar bana kağıt mendil satmaya uğraşıyorlardı. Yazsonuymuş. Geceydi. Gökyüzünde meteorlar aktı. İz renkleri pembeydi.

10 ay boyunca uyanırken de askerliği anımsamayı bilincim reddediyordu. Son bir kaç haftadır bölük pörçük anılar gözümde canlanmaya başladı.

Neden böyle?

Polisli rüyalarda jeton düşme süresi bir buçuk yıldır. Demek ki duygusal bastırma, olayın acısı arttıkça artıyor. Eh, olağandır.

Son bir iki gecedir uykumda bir başka benim ve bundan çok memnunum.

Yalnızlığımın tadını alıyorum.

27.12.00, 09:15, Ev.

Türkiye'nin 2000 siyasal panoraması:

Alaturka faşizm pekiştiriliyor. Devlet görevlileri, yani üst bürokratlar, siyasetçilerin yerini almakta. Anayasa Mahkemesi başkanı cumhurbaşkanı seçildi. Cumhuriyet başsavcısını yeniden atamadı. Anayasa mahkemesi başkanını kendi atadı. MİT başkanı, askerlerden üstün olduğunu ima etti. Polisler yürüdü. Valiler, fuhuş ve uyuşturucu kaçakçılığına yerleşti.

Medya, TÜSİAD, ordu ve entellektüeller apışık bekliyor. Son 'aileden basıncı' Bilgin de tasfiye edildi. Şimdi TÜSİAD'ın basın kanadı da (Şahenk, Karamehmet, Doğan, Sabancılar, Uzanlar) var. Bok yediren albay (benim de başımda olmuş olan ve bana tavuk yedirmeyen) emekli oldu ve İhlas Holding'in yönetim kurulu üyeliğine getirildi. Üretim artmıyor. Bankalar ve mudiler, Kastelli adıbelli havasında. 10 banka daha battı ve mudiler hala % 1.000 repo peşinde. Entellektüeller, ölüm orucu sürecinde, ezme ve süzme salak olduklarını bir kez daha ortaya koydular.

Ne olacak?

Bir şey olacağı yok. Top orta sahada dolandırılıyor. Sülümancık'ın kaybettirdiği 35 yılın üzerine, bir 25 yıl daha eklemeye çabılıyorlar. Olağandır, onlar da büyük ve egemen devlet rolü oynayacaklar. Herkes tutturmuş bir düdük öttürüyor işte...

Durum acınası ama ciddiye alınası değil. Sağ olan herkes, aynı yanlışını en az onuncu kez yineliyor. Olsun. Yaşam onların yaşamı ve ölüm onların ölümü. Bak, kendi babam naz yaparak yavaş yavaş mezara gidiyor. Kendileri bilecekler.

28.12.00, 11:20, Ev.

Bir insan yaratmak:

Yaşamımın yarısını geçen bir sürede, son 20 yılda hep insan yaratmaya çabaladım. İlk kendimi var etmeye debelendim, hem de en olmayacak yoldan: Yokluğun dibinden geçerek... En az yirmi zihinsel (çoğunluk duygusal) cesedim oldu. Fen Lisesi'ne gidişle başladım. Bu yıl askerliği yapmakla tamamladım. Bütünleşme süreci, sonucusuyla çakışmayabilirdi ama öyle oldu. 10 aşk ihaneti, hastalıklar, delilikler, sokakta kalmalar, askerden kaçmalar, mahkemeye çıkmalar, alkol travmaları, vb, vd... Eskiden 6 ayda bir şok yaşamaya alışmıştım. Artık dinginlik istiyorum ama bir iki yılda bir kendimi sarsmam yine gerekecek. Öleceğim, evrilme sürecime engel değil. Durmayacağım.

20 kadınımdı. Hepsini insan kılmaya çabaladım. Temel ahlak ilkeleri, temel düşünce biçimleri, vb, vd... Elimden geldiğince onlara aktarmaya uğraştım. Nalan dahil, olmadı. Diğerleri gitti, o kaldı. Ondan da son bir yıldır ümidi kestim.

Arkadaşlar oldu. Onlarca... Bana maddi ve manevi öyle zararlar verdiler ki kendimi okyanusa doğramalık hıyaar gibi çok hissettim.

Ailem için ne demeliyim bilmiyorum. Ne de olsa, ilk yaşam prensiplerini orada edindim. Babamın sonradan 'çalsa mıydım?' demesi gibi, hepsi de '80 sonrasının erozyonunda eriyip gittiler. Baha, malum: 20 yıldır ruhen müflis.

Bir de, sevgililerimin hep nefret ettiği gönüldaşlarım oldu: Dansçı Zeynep gibi... Onlarda hata yüzde elli, yüzde elli. Onlara çok katı davrandım. Eh, onlar da bir dayandılar, iki dayandılar, sonunda kaçtılar.

Son 5 yıldır yaşamım insan vakumlu. Bunda Nalan'ın asosyal ürkekliğinin payı da çok. Yeni binyılda, ilkin 'Bilim ve Ütopya' dergisindeki olumlu ve dengine gelen çıkışta olduğu gibi, beş-on yavaş ilerleyen diyalog / polilog peşindeyim. hepsi de nesnel veri tabanlı olacak. Yeni dergiler olabilir, gönüllü kültür kurumları olabilir.

% 100 firenin, 'sayı bulma oyunu'nda eksilerin artılardan daha verimli olması gibi, büyük yararı var. Nerede ne yapılacağını değil ama ne yapılmayacağını çok iyi biliyorum.

Bir insan nasıl yaratılır? Bu, TC 2000-2010 arasında nasıl becerilir? Başta, bazı şeyler öğretilmez, öğrenilir. Kim, bana ne öğretti ki? Yolu gösterirsin, isteyen yürür, istemeyen yürümez. Vaad yok, sözleşme yok...

2001'in en önemli hedefi olan, ilk kitabımı yayınlama gerçekleşirse, zaten doğru yoldayım demektir. Okuyucularıyla yüzleşmeyi sevmeyen biriyim. Kitaplarımsa, gururla söyleyebilirim ki gelecekbilimcidir: ahlaken, siyaseten, vb, vd...

Demek ki beş yıllık izleğin kaba hattı belli...

Temiz iş oldu.

•

(21:00, Ev.)

Yeni:

Yeni nedir? 'Değişim' dendiğinde bile sözü edilenle, var olan kategorik tanımın / içeriğin çok düşük bir yüzdesini kastedederiz. Örneğe, şempanze ile insanın genetik malzemesi arasında yalnızca %

1,5'lık bir değişim sözkonusudur. Keza, devrimlerden sonra kültür de daha yüksek bir oranda değişmez. Onu bırakın, 1945-1990 arasındaki ABD-SSCB karşıtlığında bile, yenen yemekler aynıydı, giyilen elbiseler aynıydı, seyredilen diziler aynıydı, vb.

Eğer elimde olsaydı, kırkımdan sonra yepyeni bir yaşama başlardım. Rakıyı, pastırmayı, penye giymeyi değiştirmeyi kastetmiyorum. Çok yumuşak başlı mizaçta biri olabilmeyi, insanları sevebilmeyi kastediyorum. İkilem de var: Sokakta kitapçılık yapmazdım ama o zaman da okuyacak ucuza (hatta bedavaya, hatta hatta para kazanmacasına) bu kadar kitap bulamazdım.

Anladığım kadarıyla, soyutça (yokça) bir klein şişesinin yüzeyinde yol alırcasına tersyüz olurken, tarihenin somutluğuna takıldım. Artık gerçeğim ve varım. Belleğimde böylesi diğer bir örnek yok. Çıkarsamam da yok.

Yeni bir yaşam nedir?

29.12.00, 09:50, Ev.

Yalnızlık:

Tam da dilediğim gibi, yaşamımın ilk ve son milenyumunu tek başıma geride bırakacağım.

Doğuştan ve ölüme dek yalnız olduğumu bilmiyordum. Dedem öyleydi. Babam sonradan öyleleşti. Ben baştan beri öyleymişim ama duruma geç aydım. Babam gençken sosyal biri sayılırdı. Son yıllarda torununa bile küsüyor. Benimkisi o türden bir şey değil. Otomatik pilotla uçarken, belleğimdeki repliklerle gayet sosyal bir kişiliği taklit edebiliyorum ve bu bana yetiyor da artıyor bile... Ailemin diğer üyelerine oranla avantajım, yatılı okullarda okumamdı: Ya kafayı yiyorsun, ya da öğreniyorsun. Bense, hem kafayı yedim, hem de öğrendim.

Yalnızlık, tıpkı sessiz bir mekan gibi gerekli. Diğer insan varlıkları, informatik / kognitif parazit yaratan gürültülerden ibaretler. İstisnalar da var ki onlar genellikle sanatçılar oluyor ve davulun sesi gibi uzaktan hoş kalıyorlar (Kafka'yı arkadaşım olarak düşünemiyorum bile). Kirpiler gibi, uzaklaşınca soğuk, yaklaşınca dikenli...

Okumak, yazmak ve içmek, insan duyguküremi vakumladı. Bunların hepsi tek kişilik. Eh, ölüm de öyle... (Ölümü öğrenmeye çabalıyorum.) Toplama kampından sağ kurtulmanın dediğince, ilk 'n' sırada ben, aralarda biraz da (yastık niyetine) boşluk...

İnsanlara gereksiniyorum, İnsanlar bana gereksiniyorlar. İlişkiler hep gel-gitlerle yürüyor, yoksa yürümüyor. Yaşam hakkındaki düşüncesizlikleri; denge, ılımlılık ve yumuşaklık arayışını imkansız kılıyor. Sevgiden nefrete kayışların bolluğu bu nedenle...

Burada es duruyorum.

•

(22:40, Ev)

Accaip güzeldi. Uzun aylardan sonra bir yetmişlik devirdim. Daha doğrusu, o beni devirdi.

Açıkçası sokak verimsizdi. Yani insanlar yoktular. Bir bayram günü için pek hoş değil. On saat... Hülya gibi...

Sorun para değil. Genellikle meze, içkinin beş misli harcatır. Bu kez bir misli bile etmedi. Sorun kafa...

Yine de yetmedi. Eh, karaciğerim bana daha çok lazım. Zorlamayacağım. Cepte para da var. Fena mı olurdu, bir Andon gecesi?

Teşekkürler Türkiye... Daha iyisi de mümkün... Beklerim...

30.12.00, 07:40, Ev.

Sabahın körü sayılır. Fena halde akşamdan kalmayım. Çıkıp işkembe çorbası şansımı deneyeceğim.

Sokak sessiz. Hep hayal ettiğimce... Hava açık olacağı benzer. Çıkışken, haftalar sonra Bayazıt'a da gidebilirim.

Son günlerde çok güzel kitaplar okudum ama 'Okuma Yolu' listelemesi yeni yıla kaldı. 'YY'nin yüz sayfa geçmesi de benim için hoş bir sürpriz oldu. Keşke, hepsini başlıklayabilseydim. 1990, 2000... Güncenin iki momenti.

•

(14:00, Rumelihisarı.)

İşkembe çorbası içmek, Taksim'den uzakta, Bayazıt'ta mümkün oldu. Bir sürpriz: 5 film VCD'si (Quest (van Damme), Dobermann, Ghost Dog (Jarmusch), Doctor Bone, (Bruce Lee) Enter the Dragon) aldım.

Akşamdan kalmalık gövdemi oksijensiz bıraktı. Leyla gibiyim. Yine de her şey çok güzel.

Değişik bilinç durumu, bir zamanlar yaşadığım ama sonradan gerçek olduklarına inanmayacak derecede unuttuğum güzelliklerin var olduğunu bana anımsattı. Her şey havada asılı ve titreşiyor gibi.

31.12.00.

Girizgah:

Güle güle miladi ikinci mileniyum.
Ve dört on yılım.

Yarın hala 'olanak' demek, bana hiç verilmeyen (hatta benden çalınan) ve kendimin hiçlikten yarattığım da olsa...

1984'te blok günce başladı, 1994'te başlıklar çatallandı, 2000'de yollar yeniden birleşti ve 2001'de ayrılacağı da benzer.

Güncede, bu yıl için ummadığım bir verim oldu.

•

(08:30, Ev.)

Sandviç usülü bir son gün özeti: Önceden yazılanlar tepede dursun, açıklamaları dibe postalayayım, araya da asıl bugünküler girsin.

Evdeyim. Az önce uyandım. Kahvaltı ettim. Olağandakinin tersine, birazdan nescafemi içeceğim. Gün başlayacak.

Dün gece yaşamımda ilk kez bir Bruce Lee filmi seyrettim. Berbattı. Şanssızlığı; hem Manga'ların, hem Jet Li'lerin, hem de Woo'ların araya girmesi oldu. 'İyk iyk' diye dövüşen spastik bedenli birini düşünün...

İlk günkü rakıyı dünkü biralar temizlemiş olmalı. Biyokimyam / nörokimyam, düne oranla çok temiz. Bugün ilk kez 'Tekirdağ' markalı rakı içeceğim.

En çok istediğim şey saat gece on ikide uyanık olmak. Taksim Meydanı'nda kalabalık içinde kaybolacağım. Eğlenceli olacak.

Bu kendim olalı veya yalnızlığa adım atalı, yirmi yedinci yılbaşım. '91-'92 yılbaşısını acılı bir yalnızlık içinde geçirmiştım. Onun dışında, yanımda hep başkaları oldu. Bu kez, gönüllü ve keyifli bir yalnızlık olacak.

•

(18:00, Ev.)

Sürpriz: 15 yıl sonra Firuz Kutal ile karşılaştım. Hani, uzunca yazıştığım tek erkek olan, on beş yıldır görüşmediğim, Norveç'te yaşayan arkadaş ile...

Üç saatlık, rakı ile noktalanmış bir mileniyum sonu sohbeti yaşandı. Fikri, ifadesinden daha ileride olan ama duyduğu farklı düşünceyi de kendisinininkine yakın olunca kavrayabilen biri...

Boğuntu sonu. Tek atışta isabet... (Nefise Özkal ile ailecenek görüşüyorlarmış.) Ne yazık ki Oslo'daki ateist gürültü geyiği doğruymuş. Aağgh... Avrupa'da ezan sesiyle uyanmak... Bööğg...

Ne dedik? Biz salak, onlar bizden salak...

Ne ise, yol açıldı. Tekirdağ şişesi de... Tek başıma içiyorum, pastırma eşliğinde. Cennette miyim laayn?

Yazıyorum, öyleyse varım...

AÇIKLAMALAR

Mekanlar:

1. Çanakkale: 116. Jandarma Er Eğitim Tugayı. İstanbul'dan gelirkenki tarafta, şehrin dışında kalır. Ters yöndeki Piyade Er Eğitim Alayı ile karıştırılmasın.
2. Olivo Han Sokağı: Sokağın adını taşıyan tabela kazındığı için, sokağın adını bir yıl boyunca öğrenemedim. Orada bir sokak kahvesi olduğu için, güzel havalarda orada okuyup yazdım. Çıkmaz bir sokaktır, daha doğrusu kilise bahçesine geçilir. Galatasaray'dan Tünel'e doğru giderken, sağdan üçüncü sokaktır.
3. Mimarlar Odası: Kapalı havalar için mekan. Büyük Parmakkapı Sokak'ın İstiklal Caddesi girişinde, soldaki ilk binanın altıncı katı.
4. Rumelihisarı: Deniz kenarında, iskeleden hemen önceki elli metre boyunda üç metre enindeki banklı ve ağaçlı boşluk. En az iki bin gün orada içmişimdir.
5. Ev: Taksim.

Kişiler:

1. Bu yıl, yaşamımda önemli kişiler olmadı. Genellikle yayın dünyasından kişilerle muhatap oldum.
2. Aile. Oof, off...
3. Nalan. Bahsettiklerimle yetineceğim. Her ne kadar tüm dürüstlük ilkesine uysam da, onu incitecek şeyler yazmaktan kaçındığımı belirtmem de gerek.

Olaylar:

1. Yılın hiti, kuşkusuz askerliği bitirmemdi. Mahkemeler, ihbarlar, adam kayırmalar, gazezler, vb... Tam 20 yıl, ilk yoklamayı sayarsan 21 yıl. Ne belaydı ama...
2. Yılın ters hiti, kitap projelerimin tümünün reddiydi. Bu bir ara müthiş bir hayalkırıklığı getirmişti. Şimdi ise, yeniden dıgıdık dıgıdık...
3. Kitapçılığı tümüyle bıraktığımı sanırken, olaylar sanki ufaktan ufaktan beni geri döndürecek gibi...

SONSÖZ

Güncenin sonsözü olmaz (onun yerine, 1975, 1982, 1984, 1992, 1998 süreksizlikleri ve/ya kritik eşikleri oldu). Başka açıdan mektubun da olmaz (ilişkinin bittiğini hiç bilemezsin, bana aynı kişiyle 3 aşama olmuştu, birininkileri bana iade etti ben yaktım, birininkileri yankisel yad ellerde yitirdik, birininkiler hala sağ ve baki (belki onları da o yok etmiştir), sonuncusunun üzerinden 8 yıl geçti ve dördüncü aşama olmayacağından asla emin değilim). 1994'ten sonra bir daha böyle yoğunlukta günce yazacağımı sanmıyordum ama oldu işte.

•

Bilmem, yaşamımın sonuna dek nasıl idare edeceğim. Feyerabend'inki gibi 'Vakit Öldürmek' değil, kesinlikle...

•

'Sonsöz' deyip, bir yerlerden cesedimi seyretmek hoş olurdu.

•

Elime sağlık...

Ve dilerim ölene dek hep böyle gider...

DİZİN

acı	
aile	
Anayasa Mahkemesi	
anime	
Argento, Dario	
Asgard Üçlemesi	
askerlik	20.01 , 12.02
Bruce Lee	
bütünleşme	
cinsellik	
Çanakkale	
deprem	30.08
Doğan Hızlan	
Fassbinder	
Feyerabend, Paul	
Firuz Kutal	31.12
Franz Kafka	
günce	
Halil Beytaş	
Hegel, G.W.H.	
İbn-i Sina	
içmek	
İstanbul	
Jerzy Kosinski	
John Woo	
Karanlık Kent	
kültüroloji	
La Boetie	
Mehmet Ülkü (babam)	
mektup	
Mina Urgan	
Mine Galip	
MTV	
Murat Belge	
Mustafa Şerif Onaran	
Nalan (partnerim)	
Nebil Özgentürk	
okumak	
ölüm	
Papirüs	
Pieter Bruegel	
Robert Altman	
Roujin Z	

seks

Sezen Aksu

Siegmund Freud

siyasal panorama (Türkiye)

Trier, Lars

Tunca Arslan

uçğa binmek 25.06

Yakup Kadri Karaosmanoğlu

yalnızlık

yaşlılık

yazmak

Yeni Olgu

yolculuk